

DE GEPRIKKELDE POSTBODE

Door Luc KERKHOF

Rolbezetting:

(5 D & 3 H)

ROBERT : 35

MICHELINE : 35, zijn vrouw

EVELYNE : 65, zijn schoonmoeder

BONNIE : 30, zijn schoonzus

JAAK : 35, zijn schoonbroer

ROSETTE : 50, buurvrouw

KAREL : 45, postbode

ANNEMIE : 40,

Decor:

Klassieke woonkamer. Fond links: deur naar hall. Fond rechts: raam.
Rechts: deur naar keuken, deur naar trap.

Op het voorplan staan schuin naar publiek twee sofa's met een salontafel en een tv-toestel. Ergens in de kamer: tafel + stoelen en een barkast die gevuld is met zowat alle soorten frisdrank maar geen enkele alcoholische drank. Er staat een houten kist waarin een lappen deken ligt.

Noot voor de regie:

-De parkiet in de kooi van Karel is een nepvogel.

-Als men onder het deken in de sofa ligt wordt de salontafel gebruikt als voetsteun.

-Als Karel zijn rol van butler speelt gebruikt hij geforceerd Nederlands. Voor het personage van tuinman gebruikt hij het plaatselijk dialect.

EERSTE BEDRIJF**AVOND**

(Rosette is duidelijk op zoek naar de eigenares. Er hangt een lap stof over haar arm)

ROSETTE: (roept naar alle windstreken maar krijgt geen antwoord) Hallo...? Niemand thuis...? Micheline...? Waar zit jij...? 't Is Rosette...!

(Rosette maakt gebruik van de situatie om stiekem in de kasten te neuzen. Ze merkt niet dat Robert ondertussen stil achter haar rug binnenkomt van keuken. Hij heeft een schaftzakje bij, draagt een pet met oorlappen en er zitten broekspelden op z'n broek)

ROBERT: Kunt ge vinden wat ge zoekt...?

ROSETTE: (schrikt) Nee...! Ik kom voor Micheline. Maar wat doet jij hier? Gij stond toch met de late?

ROBERT: Heu...?

ROSETTE: (luider) Gij stond toch met de late?

ROBERT: Ik versta u niet!

ROSETTE: (zet één oorlap naar boven, dan zéér luid) Gij stond toch met de late...?

ROBERT: Ik heb nen halve dag verlof genomen. En wat doet jij hier?

ROSETTE: (ad lap stof op haar arm) Ik breng stof om een nieuw kleed te laten maken door Micheline, maar ze is niet thuis.

ROBERT: Hoe zijt jij dan binnengekomen?

ROSETTE: De voordeur stond open.

ROBERT: Hoe kan dat...?

ROSETTE: Toch is 't zo.

ROBERT: Waar zou ons Micheline dan zitten?

ROSETTE: Ik wil u niet bang maken maar zij zou de eerste niet zijn die hare vent in de steek laat zonder iets te zeggen. (met bemoedigend schouderklopje) Nog een geluk dat ze de meubels heeft laten staan, want meestal zijn die ook nog riebedebie!

ROBERT: Zoiets doet ons Micheline niet!

ROSETTE: Daar durf ik mijn handen niet voor in 't vuur steken.

ROBERT: Ikke wel.

ROSETTE: Zorg maar dat ge ze dan vroeg of laat eens niet verbrandt...!

ROBERT: (opent de deur naar hall zodat Rosette weet dat ze kan vertrekken) Tot morgen...!

ROSETTE: (reeds bij de deur) Gij hebt ons Nelleke ook nergens gezien zeker?

ROBERT: Nee, en zorg dat ik uw Nelleke hier nergens tegenkom of ik zal mijne 45 eens in hare derrière zetten!

ROSETTE: Ge moogt niet stampen naar een kat!

ROBERT: Oh nee? Gisteren zat ze op de vensterbank in de keuken. Als ze de kans krijgt dan zit ze binnen!

ROSETTE: Een kat is een vrij beest.

ROBERT: Als ik UW kat betrap op MIJNEN eigendom dan heeft ze haar laatste liedje gemiauwd!

ROSETTE: Dierenbeul...! (wil af langs hall maar steekt haar hoofd nog snel even binnen) Zeg tegen Micheline dat ik nog wel eens zal binnenspringen voor dat kleed hé. En doe die belachelijke pet af. Ge zijt just Bill Clinton met zijn plechtige communie! Tot Morgen. (af langs hall)

(Robert zet z'n pet af en doet z'n broekspelden los. Zijn oog valt toevallig op een postzak achter de sofa)

ROBERT: (met veel achterdocht) De kabas van de fakteur...? Wat doet die hier...? (ontdekt dan het verfrommeld kleed van Micheline op de sofa)

(Na enig speurwerk ontdekt Robert onder de kussens van de sofa ook nog wat minuscule lingerie van zijn vrouw)

ROBERT: (aan de grond genageld) De fakteur met mijn vrouw...? 't Is niet waar hé...! (z'n handen beginnen te trillen, dan bij zichzelf) Kalm blijven Robert! Doe geen domme dingen!

(Robert trekt stil de deur naar trap open waar hij op de achtergrond hoort giechelen)

ROBERT: (roept naar boven) Micheline, zijt gij boven...?

(We horen een doffe slag alsof iemand uit het bed valt)

ROBERT: (gooit de deur dicht, staart nijdig voor zich uit) Als dat waar is dan gaat ge hier iets beleven...! (stroopt z'n mouwen op) Den deegrol...! Waar is den deegrol...? (snel af naar keuken, laat keukendeur openstaan)

(De postbode komt stiekem binnen van trap met zijn snel bij elkaar geraapte kleren. Hij draagt enkel een boxershort met originele tekening op de juiste plaats, heeft schoenen aan met losse veters en er staat een kepie op z'n kop. Hij pakt z'n postzak en wil er in 't geniep vandoor langs de hall. Maar ondertussen is achter z'n rug Robert met de deegrol van keuken gekomen, die gooit zich plots voor de postbode en dreigt met de deegrol)

KAREL: (benauwd bang) Woont gij hier ook...?

ROBERT: Ja, toevallig ben ik met Micheline getrouwd. Gij zijt nog zo laat op ronde...?

KAREL: (aanzelend) Ja, ik euh... ik moest hier een pakske komen afgeven.

ROBERT: (cynisch) Gij zijt anders schoon gekleed om uwe ronde te doen? Of is dat de nieuwe outfit van de fakteurs...?

KAREL: Nee, ik kreeg het plots héél warm en...

ROBERT: Wat was die bots daarboven op de kamer?

KAREL: Ik was uit 't bed gevallen van 't verschieten.

ROBERT: Wat doet gij in MIJN bed...?

KAREL: Ik heb er efkes ingelegen. (bang lachje)

ROBERT: (lacht op dezelfde toon) Toch niet alleen?

KAREL: Neenee. Euh... met dingens hé... met euh...

ROBERT: (vervolgt) ...met ons Micheline!

KAREL: Just. Zo alleen in 't bed dat zegt ook niks hé. (weer bang lachje)

ROBERT: (plots furieus-luid) Vindt gij dat om te lachen dat gij met mijn vrouw ligt te smossen terwijl ik als sluiswachter aan 't kanaal het sas open en dicht kan draaien? (dreigt met deegrol) Of is 't niet waar misschien...?

KAREL: (bekent met trillende onderlip) Ja, ik lag met uw vrouw in 't bed maar 't was mijn schuld niet.

ROBERT: Oh nee? Van wie dan wel...?

KAREL: Ik werd plots overmand door ne geweldige druk van binnenin.

ROBERT: (ad deegrol) Moet ik eens een gaatje in uwe kop kloppen dan kan die druk er wat uit?

KAREL: (zet stapje achteruit) Nee! Ik heb al druk afgelaten.

ROBERT: Hoe...?

KAREL: Moet ik er een tekeningske bij maken?

(Als Micheline gekleed in badjas van de trap komt maakt Karel daar gebruik van om met zijn spullen snel weg te vluchten langs de hall)

ROBERT: (vertoord tot Micheline) En nu wil ik van U weten wat er boven gebeurd is...!

MICHELINE: (behoedzaam) Ik kan het allemaal uitleggen, Robert.

ROBERT: Gij moet niks uitleggen. Ik weet al genoeg!

MICHELINE: Gij zijt zo vroeg thuis?

ROBERT: Zwijg...! Gij hebt geen reden om vragen te stellen. IK stel hier de vragen.

MICHELINE: Maar 't is niet...

ROBERT: (onderbreekt) Hebt gij een slipperke gemaakt met die fakteur, ja of nee?

MICHELINE: 't Is te zeggen. Hij vroeg mij...

ROBERT: (berispt) Micheline...!

MICHELINE: (bekent) Ja...! Is 't nu goed?

ROBERT: (staart voor zich uit) Nu begrijp ik waarom dat ze dat stukske fakteur "Karel Kanon" noemen!

(Robert af naar hall)

MICHELINE: (aan deur hall) Wat gaat gij doen, Robert?

(Robert komt met een valies uit de hall en begint die onmiddellijk te vullen met kleren uit de kast)

MICHELINE: Ge moet mij ook begrijpen, Robert. Ik ben heel veel alleen thuis. En geef toe... zoals ons liefdesvuur de laatste tijd brandt..., da's ook maar een waakvlammeke hé!

ROBERT: Ge hebt mij diep gekwetst.

MICHELINE: (ad valies) Wat gaat gij doen met die kleren?

ROBERT: Ik bol 't hier af!

MICHELINE: Waarom?

ROBERT: Durft gij mij nog vragen "waarom"? (stopt ook wat accessoires waaronder een foto van Micheline in de valies)

(Micheline haalt de valies aan de andere kant terug leeg)

ROBERT: Zó gaat 't wel lang duren eer mijn valies vol is hé! (bekijkt de foto en geeft die aan Micheline) Die moet ik niet meer hebben. Ik wil u nooit meer zien!

MICHELINE: (houdt Robert tegen) Denk eerst eens na voor ge zo'n zwaar beslissing neemt, Robert!

ROBERT: Dat heb ik al gedaan. Ik wil u verlaten! Onmiddellijk! Maar ik ga eerst nog langs uw moeder om haar het prettig nieuws mee te delen.

MICHELINE: Waarom...?

ROBERT: Omdat uw moeder voorzitter is van de kerkraad èn van ziekenzorg èn van de vrouwengilde. Ik heb zo 't gevoel dat die daar niet mee zal kunnen lachen!

MICHELINE: Maar dat gaat mijn moeder niet overleven. Als dat nieuws door 't dorp gaat dan gaat ze zich doodschamen.

ROBERT: Daar had gij moeten aan denken vóór ge met Karel Kanon in 't bed kroop!

MICHELINE: En wat gaat er nu met ons huwelijk gebeuren?

ROBERT: Een scheiding natuurlijk.

MICHELINE: Kunnen we dat niet anders oplossen? Wat gaat ons ma daarvan zeggen? Hebt gij daar al eens bij stil gestaan?

ROBERT: (sluit de valies) De rest kom ik wel halen op nen andere keer. (draait een telefoonnummer en zet ondertussen z'n pet op)

MICHELINE: Wat gaat gij doen?

ROBERT: Nen taxi bellen. (door hoorn) Ik versta u niet, meneer. (zet een oorlap naar boven) Nu wel...!

(Micheline slaat de hoorn neer)

ROBERT: Okee, dan zal ik wel te voet gaan! (wil met valies af langs de hall)

(Micheline houdt Robert tegen bij de deur)

MICHELINE: (bijna smekend) Allé Robert, we kunnen al die schoon jaren toch niet zomaar vergeten.

ROBERT: De schoon jaren die gij op vijf minuten van tafel veegt!

MICHELINE: Ik zou 't laf vinden als ge me nu in de steek zou laten!

ROBERT: Seffens zegt ge nog dat het mijn schuld is!

MICHELINE: Hebt gij nog nooit fouten gemaakt in uw leven?

ROBERT: Ik kan niet leven met de gedachte dat mijn vrouw met nen ander vent heeft liggen stoeien in MIJN bed! Hoelang is dat spelleke al bezig? Twee weken...? Vijf maanden...? Of al tien jaar...?

MICHELINE: Nee, van vandaag.

ROBERT: Dat zult ge nu wel zeggen.

MICHELINE: Ik wil dat ge blijft, Robert.

ROBERT: Gij hebt niks te willen!

MICHELINE: Daar is toch voor alles een oplossing.

ROBERT: Voor zoiets niet!

MICHELINE: Maar jawel.

ROBERT: Zeg mij dan welke?

MICHELINE: Wel, als gij nu ook eens ene keer vreemdgaat dan kunnen we toch terug beginnen op een schone lei.

ROBERT: (zet z'n valies neer) Weet gij wel waarmee ge bezig zijt? Daar kunnen kindjes van komen hé!

MICHELINE: Maar ik pak de pil toch.

ROBERT: En als ge dat nu eens vergeet? Ik zie die kleine al geboren worden... met een kepie op zijne kop en met ne postzak rond zijn schouders en met een smoeleke dat op Karel Kanon trekt! Ooh, ik mag er niet aan denken, ik zou me mijn hele leven schamen.

MICHELINE: Karel Kanon heeft mij verleid.

ROBERT: Na 11 jaar huwelijk...? Proficiat!

MICHELINE: Elke mens heeft toch al eens een zwak moment.

ROBERT: Waarom laat ge hem dan binnen?

MICHELINE: Die moet hier toch elke dag binnenkomen om pakskes af te geven want die gaan niet in ons brievenbus. Ik ben toch verkoopster van schminkartikelen. Dat weet gij toch ook.

ROBERT: Gij...? Waarom moet IK die rommel dan verkopen?

MICHELINE: Omdat gij meer mensen ontmoet dan ik.

ROBERT: Ja, de schippers die voorbijvaren. Ik heb nu al nen bijnaam gekregen. Ze noemen mij "de poeierdoos van sas vier"!

MICHELINE: Kom, zet u efkes aan tafel dan kunnen we dat rustig uitklappen.

(Robert neemt een glas looza uit de bar en zet zich aan tafel)

MICHELINE: En looza is héél slecht voor uw maag. 't Is niet te verwonderen dat gij met ne maagzweer zit. Ge drinkt zes liter looza op nen dag.

ROBERT: Gaan we klappen over looza of over uw slipperke?

MICHELINE: (zet zich bij aan tafel) Wat moet ge weten...?

ROBERT: Hebt gij één goei reden om vreemd te gaan?

MICHELINE: Gij leeft niet meer normaal. Waarom drinkt gij altijd looza? Waarom eens geen pint bier gelijk andere mannen?

ROBERT: Is dat alles?

MICHELINE: En geef nu maar eens toe dat ge uwe koersfiets liever ziet dan mij!

ROBERT: Dat is niet waar!

MICHELINE: Waarom staat die koersfiets dan op onze slaapkamer?

ROBERT: Omdat er niemand mag aankomen! (plots) Die fakteur heeft er toch niet op gereden...?

MICHELINE: Nee, die had iets anders om op te rijden...!

ROBERT: Ge weet dat wielertoerisme in 't weekend mijnen enige hobby is.

MICHELINE: Alleen in 't weekend? Nee Robert, gij rijdt ALTIJD met uwe koersfiets want onzen auto mag niet vuil worden. En uw job van sassener stelt ook niet veel voor hé. Ploegenwerk, niet veel verdienen en ge zit steevast met een kopvalling. Als ik de onkosten van den dokter en de apotheker er moet aftrekken dan houdt ge op het eind van de maand niks over!

ROBERT: Micheline, zit gij onder de stress?

MICHELINE: Waar slaagt dat nu op?

ROBERT: Omdat gij zoiets doet. Okee, dat ge eens een keertje een scheve schaats rijdt... maar dan nog met iemand als Karel Kanon! Dan moet ge wel helemaal stekeblind zijn. Waar zit uw verstand?

MICHELINE: Ik zal efkes helemaal weg geweest zijn hé.

ROBERT: Gij zijt niet content met mij hé?

MICHELINE: Jawel. Maar ik erger mij eraan dat heel mijn familie stinkend rijk is, behalve wij. Wij zijn gedoemd om sukkelaars te blijven.

ROBERT: Ge hebt gelijk. De verkoop van die schminkartikelen brengt ook niet veel op.

MICHELINE: En 't geld dat ik bijverdien met in 't zwart te naaien, daar zullen we ook niet rijk van worden.

(Er wordt aan de deur gebeld. Micheline kijkt aan het venster)

ROBERT: Wie is 't?

MICHELINE: Jaak en ons Bonnie.

ROBERT: Dan zal uw zuster de eerste zijn die hoort wat gij hier allemaal uitspookt achter mijne rug!

MICHELINE: (smeekt) Robert alstublieft, doe dat niet! We geraken er wel uit, maar hang dat alstublieft nog niet aan de grote klok!

ROBERT: Robert zal weeral maar toegeven hé.

(Micheline laat Jaak en Bonnie binnen. Jaak rookt een dikke sigaar en zal tijdens zijn aanwezigheid de rook meermaals denigrerend in het gezicht van zijn tegenspeler blazen)

JAAK: (tot Micheline) Waarom draagt gij op dit uur ne kamerjas?

MICHELINE: Ik wou net onder de douche gaan.

BONNIE: (tot Robert, ad valies) Gaat ge op reis omdat de valies klaar staat?

ROBERT: Neenee, maar 't zou kunnen dat ik naar 't buitenland moet voor m'n werk.

JAAK: Om het sas van 't Panama-kanaal open te draaien zeker, haha?

BONNIE: Wij komen het verjaardagscadeau van ons ma bespreken.

ROBERT: (tot Micheline) Verjaart uw moeder nu weeral?

MICHELINE: Elk jaar toch, zoals iedereen.

JAAK: Ze wordt 65.

BONNIE: Dan moet 't deze keer ne schone cadeau worden, hé mannekes.

ROBERT: Ik leg alleen bij als ge 300 kilo dynamiet koopt!

MICHELINE: Dat gij ons ma haat dat weten we ondertussen al.

BONNIE: Kunnen we geen gouden halssnoer kopen?

JAAK: Goud heeft ze al genoeg. Ik had gedacht aan twee maanden Dominicaanse republiek.

ROBERT: En wat kost 't ons om haar voorgoed dààr te laten?

MICHELINE: (berispt) Robert...!

ROBERT: (tot Jaak) Ge weet goed genoeg dat wij niet zo rijk zijn als gij.

BONNIE: Misschien kunnen wij hen wat geld geven, Jaak?

JAAK: Dan kan ik mijn geld beter uitdelen aan de clochards in de statie van Brussel-Zuid!

BONNIE: Maar ge zegt toch zelf dat uw zwart geld zo snel mogelijk de deur uit moet.

JAAK: Let op uw woorden, Bonnie!

BONNIE: Maar nu hebt ge de kans om...

JAAK: (luid vermanend) Bonnie...! (doorzoekt de bar)

MICHELINE: Wat gaan we dan voor ons ma kopen?

ROBERT: Kunnen we die dag niet gewoon vergeten?

BONNIE: Wij wel, maar zij niet...!

JAAK: (bij de bar) Zèg, hoe komt 't dat die bar hier altijd droog staat?

ROBERT: Droog, zegt die! Gij ziet niet goed zeker! Daar staan zeker zes soorten limonade in.

JAAK: Wie drinkt er nu zo'n bucht? Al zeker gene zakenman gelijk ik.

BONNIE: Over zaken gesproken; Jaak denkt aan uitbreiden van zijne winkelketen.

ROBERT: Nog meer winkels...? Hij heeft er nu al een stuk of tien!

JAAK: (trionfantelijk) Ja! Ik wil de grootste doe-het-zelf-keten van 't land worden. Excuseer maar nu moet ik efkes naar 't toilet.

ROBERT: Vergeet den bril niet omhoog te doen hé!

JAAK: Dat vergeet ik nooit.

ROBERT: Oh nee? Elke keer als gij hier geweest zijt denkt ons Micheline dat ik zitten blèten heb want dan liggen er tranen op den bril!

JAAK: Gij zijt vandaag weer zo plezant! (af langs keuken)

ROBERT: (tot Bonnie) Ik begrijp niet dat gij 't bij zone vent kunt uithouden!

BONNIE: Och, elke zakenman klapt zo. Alleen de dollars tellen, anders was 't ook gene zakenman hé.

ROBERT: Daar kunnen wij niet over meeklappen, hé Micheline.

BONNIE: Als ge maar gelukkig zijt.

ROBERT: Jamaar, dat ben ik ook niet!

BONNIE: Waarom niet...?

ROBERT: Wel euh,... (krijgt een elleboogstoot van Micheline)

BONNIE: Ik weet niet waar dat Jaak nu mee bezig is, maar de laatste tijd komen er veel van die rare typetjes geld brengen. Soms zelfs in 't midden van de nacht. Maar dan mag ik niet in de living komen van Jaak.

MICHELINE: Waarom niet?

BONNIE: Ik moet mij er buiten houden, zegt 'm.

(Jaak komt van toilet zonder sigaar)

ROBERT: Den bril gereinigd...?

JAAK: Ja.

ROBERT: Doorgechasd...?

JAAK: Ja, maar ik denk dat ge moet gaan vissen!

ROBERT: Waarom?

JAAK: Omdat mijn sigaar blijft bovendrijven!

ROBERT: 't Is niet waar hé! Denk niet dat ik...

JAAK: (haalt briefje van 2.000 frank uit zijn borstzakje en gooit dat naar Robert) Is dat genoeg voor de kuisvrouw?

ROBERT: (steekt het geld op zak) Ik zal dat wel opkuisen.

JAAK: Kom Bonnie, we gaan door.

BONNIE: Hoe...? We zijn nog maar just hier!

JAAK: Moet ik 't weeral twee keer zeggen! Gij gehoorzaamt de laatste tijd toch slecht hé!

(Bonnie veert recht)

JAAK: (tot Micheline als die wil meegaan) We weten de weg wel.

(Bonnie en Jaak af langs hall)

ROBERT: Wil ik eens iets zeggen, die Jaak is lid van de maffia! Als ge in zijn winkels komt dan staan er nooit klanten. Die winkels dienen alleen als dekmantel!

(Micheline begint de schouders van Robert te masseren. Robert stoot haar af)

MICHELINE: Allé, ik dacht dat jij dat graag had?

ROBERT: Nee Micheline, nu niet!

MICHELINE: Hoe komt dat?

ROBERT: Lust jij een stuk taart waar al van gegeten is? Binnenkort gaat ge nog...

MICHELINE: (onderbreekt) "Binnenkort", zegt ge. Dus jij wilt blijven...? Merci Robert, dat vind ik héél lief van u. (overlaadt hem met een stortvloed aan kusjes)

(Robert stoot haar af. Er wordt aan de deur gebeld)

ROBERT: Ga maar opendoen!

(Micheline laat Karel Kanon binnen)

ROBERT: (staat paf) Durft jij hier nog binnenkomen...? (wordt op afstand gehouden door Micheline)

KAREL: (talmend) Ik euh... ik zit met een zwaar probleem!

ROBERT: Dat is maar zoals ik.

KAREL: Ik ben namelijk door mijn vrouw aan de deur gezet!

MICHELINE: En de reden?

KAREL: Ze zegt dat ik teveel drink. Ik kan vanavond nergens naartoe. Eigenlijk vind ik dat niet zo erg want ik kan toch mijnen draai niet vinden bij zo'n vrouw die altijd maar manisch depressief is. Ik ga al maanden tegen m'n goesting naar huis. Dan is 't ook te begrijpen dat ik na mijne ronde blijf hangen in mijn stamcafé hé.

ROBERT: (grijpt Karel bij de kraag) Waarom verleidt jij gelukkig getrouwde vrouwen...?

KAREL: Niet handtastelijk worden, hé meneer! Ne faktor in kostuum heeft bevoegdheden hé...!

ROBERT: Weet jij wat jij kunt doen met uw bevoegdheden? Ze vanachter in UW brievenbus steken...!

KAREL: Die vrouwen maken 't mij ook niet gemakkelijk. Ze prikkelen mij als ik pakskes moet binnenbrengen.

ROBERT: Prikkelen..., prikkelen...! (denigrerend) Gij ziet er zo uit als ne geprikkelde...!

KAREL: Op al die jaren heb ik wel in de gaten welke vrouwen iets meer willen dan alleen maar hun post.

MICHELINE: (weert zich) Dat is niet waar...!

ROBERT: Hoe was ons Micheline gekleed toen jij hier binnenkwam?

MICHELINE: (antwoordt in Karel z'n plaats) Gewoon.

ROBERT: Mag die fakteur nu ook eens antwoorden, ja? (tot Karel) Wat hebt jij hier gezien...?

KAREL: Ik liet een pakske vallen en... en toen bukte Micheline zich en...

ROBERT: En daar kunt jij niet tegen, of wat...?

KAREL: Nee, da's voor mij al genoeg om kortsluiting te geven. (wrijft over z'n buik)
En dan begint dat hier binnenin te branden...

ROBERT: En blussen kunt jij niet...?

KAREL: Dat doe ik in mijn stamcafé hé. Maar meestal blus ik dan teveel en dan kom ik zat thuis. Kent jij dat brandend gevoel ook?

ROBERT: Nee, waar ik kom daar is 't meestal ijskoud.

KAREL: Hoe zit 't nu, mag ik hier overnachten of niet? (als Robert niet direct antwoordt) Als ik morgen hier op 't straat doodgevroren lig dan is 't UW schuld hé!

ROBERT: Den enige goeie fakteur is nen dooie fakteur!

MICHELINE: Robert, let een beetje op uw woorden! Karel Kanon is ook maar ne mens hé.

ROBERT: Watte, ne mens...? Een kieke, ja...!

KAREL: (verbetert) Ik ben wel nen haan, hé Robert!

ROBERT: Hanen gelijk jij moesten ze hunne staart afkappen!

KAREL: Wat is 't nu, eieren of jong...?

(Robert loopt twijfelend met norse blik naast een bange Karel die zijn onderlip weer laat trillen)

ROBERT: Wat hebt jij aan uw onderlip?

KAREL: Da's nen tic.

ROBERT: Ook gekregen van ergens "haan" te spelen zeker?

KAREL: Nee, ik ben eens in de gracht gesukkeld en toen heeft het stuur van mijne velo zich in mijne mond geboord. Drie weken kliniek. Ik vermoed dat er nog een stuk in m'n keel steekt maar de dokters beweren van niet.

MICHELINE: En waarom denkt ge dat?

KAREL: Elke keer als ik hoest dan rinkelt er vanbinnen precies een fietsbel!

ROBERT: Onnozele...! Moet ik nu klacht indienen bij de post omdat jij de vrouwen niet kunt gerust laten?

KAREL: Dan word ik ontslagen en dan kan ik mijn zieke vrouw en mijn vier kinderen niet meer onderhouden.

MICHELINE: (tot Robert) Wilt jij dat op uw geweten? Dan moet ge morgenvroeg maar gaan reklameren bij de postmeester.

ROBERT: Hoelang wilt die hier blijven logeren?

KAREL: Tot ik iets anders gevonden heb.

ROBERT: Is dat niet wat te riskant voor mij?

KAREL: Waarom?

ROBERT: Moet ik u nog betrouwen na wat hier vandaag gebeurd is?

KAREL: Gij zijt toch ook thuis.

ROBERT: Jamaar, ik moet tussendoor gaan werken.

KAREL: Ik toch ook.

ROBERT: Maar onze uren lopen niet gelijk. Gij zult opnieuw de kans krijgen om ons Micheline te versieren. En als ge dan weer geprikkeld wordt..., dan is 't opnieuw hupsakee...!

KAREL: Ik beloof dat ik Micheline voortaan met rust zal laten.

ROBERT: Moet ik u geloven?

MICHELINE: Robert, ge gaat die mens toch niet wegsturen hé?

ROBERT: Ik ben veel te goed voor deze wereld.

MICHELINE: En niemand hoeft te weten dat Karel hier bij ons logeert.

ROBERT: Dat moest er nog bijkomen. Dan gaan ze mij allemaal zot verklaren. (besluit tot Karel) Ge moogt hier op logement komen op voorwaarde dat gij de huwelijks crisis tussen ons Micheline en mij helpt oplossen. Gij hebt er tenslotte voor gezorgd dat het zover is gekomen.

MICHELINE: En wat wilt gij, Robert?

ROBERT: Ik wil ook een slipperke maken.

KAREL: Oh, nu gaat GIJ beginnen...? 't Is hier ieder op toer zeker!

MICHELINE: Dat is onze afspraak.

ROBERT: Daar is maar één probleem: ik weet niet goed HOE ik er moet aan beginnen!

KAREL: (met fiere blik) Zoiets weet ik nu wèl hé!

MICHELINE: (tot Karel) Kunt gij van Robert genen echte vent maken?

ROBERT: Waarom?

MICHELINE: Omdat gij u constant als een kind gedraagt!

KAREL: Daar is voor alles een oplossing. Problemen die kunnen opgelost worden dat zijn geen problemen.

MICHELINE: Dat is dan afgesproken.

KAREL: Mag Achiel ook binnen?

ROBERT: (verbaasd) Achiel...? Welke Achiel...?

KAREL: Mijnen beste vriend. Ik zal 'm eens gaan halen. (af langs hall)

ROBERT: Wat gaat die doen...? Ik wil hier geen twee facteurs op logement hé!

(Karel komt terug binnen met parkiet in een kooi)

KAREL: Dit is mijne parkiet Achiel. Ik slaap al twee jaar niet meer bij m'n depressieve vrouw. Vandaar dat ik troost zoek bij mijne vogel. Ik hoop dat ge een beetje begrip kunt opbrengen voor mijnen Achiel. Waar moeten wij ergens slapen...?

ROBERT: Gij moogt de kinderkamer gebruiken.

KAREL: En mijnen Achiel dan?

ROBERT: Geen vogels op de kinderkamer hé!

KAREL: Maar wij slapen al twee jaar samen.

ROBERT: Niks van!

KAREL: Dan zullen we hier wel op de zetel slapen.

MICHELINE: Hebt gij kleren bij?

KAREL: Nee, alleen een pak vogelzaad voor mijnen Achiel.

MICHELINE: Morgen kunt ge kleren van Robert lenen.

KAREL: Waarom hebt gij eigenlijk een kinderkamer nodig als er nog geen kinderen zijn?

MICHELINE: Alles staat gereed maar ik vind dat Robert er nog niet klaar voor is.

KAREL: (plagend ad Robert) Ja, en twee kinderen gelijk opvoeden is ook niet alles

hé.

ROBERT: Ik geloof toch dat ge vannacht graag buiten slaapt hé!

KAREL: Grapke...!

(Micheline zet de TV aan. Robert en Micheline gaan naast elkaar in de sofa zitten en kijken TV. Karel zet zich in de andere sofa en trekt z'n schoenen uit)

KAREL: Hebt ge chips in huis? Ik eet elke avond chips bij den TV.

(Robert haalt met tegenzin een zakje chips uit de barkast)

KAREL: Hebt ge bier in huis?

MICHELINE: Nee! Al wat ge wilt maar geen bier.

KAREL: Hoe komt dat?

ROBERT: Omdat mijn schoonbroer alles leegzuipt als die langskomt!

MICHELINE: (vervolgt) En Robert kan ook niet tegen alcohol.

KAREL: Hoe is dat mogelijk...?

ROBERT: Kunt ge nu efkes uwe mond houden want den TV staat aan en ik ga lezen?

(Micheline haalt twee lappen dekens uit de kist, geeft er eentje aan Karel en gooit het andere over hun lichaam. Micheline kijkt naar TV. Robert leest een boek)

KAREL: Wat leest gij zoal?

ROBERT: (leest de titel) "Spoken en heksen in Vlaanderen".

MICHELINE: Robert is bijgelovig, ziet ge.

KAREL: (tot Robert) Kunt ge niks anders lezen terwijl ik hier ben? Ik ben bang dat ik ga dromen over spoken en heksen!

ROBERT: (tot Micheline) We hebben hier weer iets binnengehaald hé! (slaat het boek zuchtend dicht)

KAREL: Kunt ge nu de TV uitzetten alstublieft?

MICHELINE: Waarom?

KAREL: Omdat ik wil gaan slapen.

ROBERT: Nee, dat kan niet. Die TV blijft aan tot WIJ gaan slapen!

KAREL: En als mijn bioritme in de war geraakt?

(Karel wil beginnen met zich uit te kleden, maar merkt dat hij wordt aangestaard door Robert)

KAREL: Kunt ge efkes naar ginder kijken?

ROBERT: Waarom nu weer...?

KAREL: Ik kan me niet uitkleden als ze me aangapen!

ROBERT: Wat deed ge dan daarstraks toen ge u moest uitkleden voor ons Micheline...?

MICHELINE: Toen heb ik mijn ogen dicht gedaan.

ROBERT: Dan doet ge nu uw ogen ook maar dicht!

(Karel kleedt zich onhandig uit met het lappen deken rond z'n lichaam. Even paniek als het deken op de grond valt. Hij houdt enkel z'n onderhemd en boxersshort aan)

ROBERT: Wat zijn die strepen daar op uw benen...?

KAREL: Dat zijn littekens van honden die in m'n benen gebeten hebben. (zet de vogelkooi naast zijn zetel en kruipt onder het deken)

(Micheline dooft het hoofdlicht van de kamer en doet lampekapje aan. Robert en Micheline kijken naar een engelstalig TV-programma en giechelen)

KAREL: (komt overeind) Kunt ge ophouden met zo te giechelen want dat prikkelt mij. Dat brengt mij op vieze gedachten en dan krijgt zelfs mijnen Achiel schrik van mij!

ROBERT: (cynisch) Wenst meneer nog iets...?

KAREL: (veert uit de zetel) Ja. Mag ik bij u onder het deken?

ROBERT: Waarom?

KAREL: Dicht bij elkaar is gezelliger.

ROBERT: (zuchtend) Allé vooruit dan. Maar niet te dicht bij ons Micheline hé...!

(Karel zet de vogelkooi vóór de TV en kruipt zelf bij Micheline en Robert gezellig onder het deken. Even maar en dan zapt hij naar een andere zender)

ROBERT: Wat doet gij nu...?

KAREL: Mijnen Achiel verstaat geen Engels...!

TWEEDE BEDRIJF (eerste scène)**VOLGENDE DAG - MORGEN**

(De vogelkooi staat een beetje verstopt naast de kast. Een volle postzak staat bij de deur. Karel draagt een keukenschort. Hij neuriet en heeft het ontbijt reeds op tafel staan als Robert van de trap komt met zijn koersfiets. Hij is gekleed in een fel gekleurd wielrennerspak)

ROBERT: Ik ben vannacht een paar keren wakker geworden van het lawaai van uwen Achiel!

KAREL: Allé, voor zo'n gratis nachtconcert betalen ze in Brussel 2.000 frank per man. (als Robert de proviand op tafel bekijkt) Moet ik voor u nen boterham opsmeren?

ROBERT: Nee.

KAREL: Moet ik een eitje koken of bakken?

ROBERT: Nee.

KAREL: Lust gij cornflakes?

ROBERT: Nee, ik wil alleen koffie, hele straffe koffie!

(Karel schenkt een kopje koffie uit met de theepot)

ROBERT: Ge lijkt hier precies al goed ingeburgerd?

KAREL: Als ge wilt overleven in deze wereld dan moet ge uw plan kunnen trekken.

(Robert wil medicatie slikken)

KAREL: Héla...! Wat doet gij daar...?

ROBERT: Pillen pakken tegen mijne maagzweer. Waarom?

KAREL: Vanaf nu geen pillen meer. En als ge 'r toch per se wilt pakken dan moet ge maar van die blauwe pakken. Ik zal van u eens nen echte vent maken. (slaat op Robert zijn rug, net als die van z'n koffie drinkt)

ROBERT: (kijkt op z'n horloge) Moet gij niet gaan werken?

KAREL: Jawel, ik heb de post voor vandaag al afgehaald in 't sorteercentrum. Ik heb maar gelijk verlof genomen voor de rest van de week.

ROBERT: Dus gij zoekt hier te blijven van 's morgens tot 's avonds?

KAREL: Just. Moet gij niet gaan werken?

ROBERT: Ik sta met de late.

KAREL: Waarom hebt gij dat carnavalkostuum aan?

ROBERT: Ik ga deze voormiddag een ritje maken met mijne koersfiets.

(Micheline komt van de slaapkamer. Een overdreven attente Karel leidt haar aan tafel)

KAREL: (tot Micheline, ad gedekte tafel) Ik heb uw ontbijt al op tafel staan.

MICHELINE: (tot Robert) Waarom hebt gij zoiets voor mij nog nooit gedaan?

ROBERT: Als ge zo gaat beginnen dan kan die fakteur 't hier afbollen hé!

KAREL: En als ge mij nu eens beschouwt als uw eerste kindje? Dan kunt ge toch al wat repeteren tegen dat er een echt kindje komt!

ROBERT: Gij zijt geen kindje. En zeker ONS kindje niet! Gij zijt hier om ons te helpen en zeker niet om tweedracht te zaaien.

KAREL: Kom, zeg wat ge wilt eten.

ROBERT: Ik wil een toastje.

MICHELINE: Ik ook.

KAREL: Die zitten nog in den broodrooster.

ROBERT: Dan gaat ge die halen hé!

KAREL. Okee. Tot seffens. (zwaait liefjes met z'n handje, dan af naar keuken).

ROBERT: Ik hoop dat dat hier niet te lang gaat duren met die vrouwenzot hé!

MICHELINE: Een beetje medelijden zou beter gepast zijn.

ROBERT: Als ge met dat soort medelijden hebt dan komt ge zelf in de problemen!

(Karel komt van keuken. Hij houdt duidelijk iets verstopt achter zijn rug)

KAREL: Mislukt...!

ROBERT: Wàt is er mislukt?

KAREL: (tovert twee zwartgeroosterde toastjes tevoorschijn) Ze hebben te lang in de zon gelegen.

ROBERT: Is er niks anders?

KAREL: Is 't om in de koffie te soppen? Dan zal ik dat eens gauw oplossen. (slaat de toastjes op tafel kapot, raapt de stukken bijeen, gooit die allemaal in het kopje van Robert en roert dan) Begin maar...!

ROBERT: Nee...!

KAREL: Hoe nee...? Moet ik u soms nog voeden ook? IK ben 't kindje, GIJ niet hé!

ROBERT: (krijgt het op z'n heupen) Gij zijt GEEN kindje!

KAREL: Zijt gij liever 't kindje? Da's voor mij ook goed.

ROBERT: (furieus-luid) Zitten...! Zwijgen...! En eten...!

(Karel zet zich braafjes aan tafel. Men begint te eten. Als Robert de pot choco wil pakken is Karel hem net voor. Karel smeert onder volgende repliek overdreven veel choco op zijn boterham)

KAREL: Op dit uur zit ik normaal al halverwege mijne ronde. Maar hier in de Vijverstraat gaat mijn tempo altijd naar beneden. Die van nummer 16 blijven elke dag tot tien uur in hun bed liggen. Op nummer 42 hebben ze ne kwaai hond. En de vent van nummer 78 gaat vreemd met de vrouw van nummer 81. Maar dat doet 'm alleen maar als die van nummer 96 niet thuis zijn want die weten dat. En Rosette op nummer 103 da's een gierige pin. En op nummer 110 leven ze heel royaal. Daar smeren ze de choco wel ne centimeter dik op hun boterham!

(oogcontact tussen Robert en Micheline)

MICHELINE: Vertelt gij ginder ook wat er bij ons gebeurt?

KAREL: Nee, alleen dat uwe vent ne kwiet is met zijne koersfiets.

ROBERT: Dat hoeft gij niet te zeggen hé...!

MICHELINE: (berispt) Robert...!

ROBERT: Hij moet op z'n woorden letten! Hij mag nog van geluk spreken dat 'm hier op logement mag komen.

KAREL: Wilt ge mij liever buitengooien? Okee, maar dan kunt gij wel fluiten achter mijn hulp hé!

ROBERT: Ik vertrek. Ik zal tegen de middag wel terug zijn. (tot Karel) En ik wil er u stellig op wijzen dat ge met uw handen van ons Micheline moet blijven terwijl ik weg ben hé!

KAREL: (zweert) Op mijn plechtige communie-zieltje.

(Robert wil er vandoor met zijn koersfiets. Hij zet zijn moderne fietshelm op - is de bekende pothelm)

KAREL: (tikt op Roberts pothelm als die bij de deur is) Hallo...? Is er iemand thuis...?

ROBERT: Wat is er?

KAREL: Ge gaat toch zó niet de baan op?

ROBERT: Waarom niet?

KAREL: Zoudt gij niks anders aantrekken? Ge zijt just nen ontsnapte clown uit een circus met die pispot op uwe kop!

ROBERT: Gaat ge mij nog uitlachen ook...?

KAREL: Vergeet gij niks?

ROBERT: Ik zou niet weten wàt!

KAREL: Waarom geeft gij uw vrouw gene knuffel als ge 't huis verlaat?

ROBERT: Och, die flauwe zever!

KAREL: Maar dat heeft een vrouw graag. Verstaat gij dat niet? Allé, eerst knuffelen en dan vertrekken.

(Robert voelt zich wat onwennig)

KAREL: Moet ik dat eens voordoen?

ROBERT: (luid) Néééé...! (knuffelt Micheline met tegenzin) Tot straks hé!

KAREL: Ge vergeet nog iets!

ROBERT: Wat nu nog?

KAREL: Kunt ge nog ne goeiendag zeggen tegen mijnen Achiel? Maar zorg dat 'm niet verschiet van uw lelijke benen!

ROBERT: (groet Achiel met tegenzin) En hou dat raam in de keuken dicht want die kat van Rosette komt binnen als ge niet oppast!

KAREL: Dan gaat ze de kastrol in...!

(Robert gaat er vandoor langs de hall)

KAREL: Allé, van die zagevent zijn we ook al vanaf. Micheline, waar gaan we beginnen, boven of beneden?

MICHELINE: Hoe...? En uw belofte aan Robert dan?

KAREL: Ik bedoel wel "stofzuigen" hé...!

MICHELINE: Nee, dat hoeft vandaag niet.

KAREL: 't Is niet gemakkelijk leven met zone vent zeker?

(Robert komt stiekem terug binnen)

MICHELINE: Iets vergeten...?

ROBERT: Nee, ik kan niet vertrekken met de gedachte dat die fakteur hier alleen bij u is!

MICHELINE: Maar hij heeft toch beloofd van z'n handen thuis te houden.

KAREL: Ja. Of vertrouwt ge mij niet?

ROBERT: Voor geen haar...!

MICHELINE: Kom Robert, niet kinderachtig doen hé! (pusht Robert terug naar buiten)

(Robert weer af)

MICHELINE: (tot Karel) Robert kan er ook niet tegen dat wij de armoedzaaiers van de familie zijn. Hij verdient niet veel en dan wordt hij nog uitgelachen door mensen als Jaak. Verleden jaar hebben we ons nog pijn gedaan door ne nieuwe mercedes te kopen, maar dat was op aandringen van ons ma. En wat gebeurt er? Robert rijdt voortaan met de fiets naar zijn werk. Hij ziet er tegenop om zijnen auto vuil te maken.

(Karel merkt plots dat er een periscoop langzaam aan het raam komt kijken)

KAREL: Micheline, hebt gij nen olifant in den hof zitten?

MICHELINE: Nee. Waarom?

KAREL: Kijk eens aan het venster!

MICHELINE: Da's weer typisch Robert hé!

KAREL: Ik zal 'm dat eens voor altijd afleren! (opent venster en giet de theepot leeg in de periscoop)

(De periscoop verdwijnt onder luid gevloek)

KAREL: (tot Micheline als hij het raam weer sluit) Hij moet maar denken dat 't begint te regenen!

(Karel zet zich snel braafjes terug aan tafel en veinst dat er helemaal niks aan de hand is. Robert stoot boos binnen met z'n koersfiets. Hij wrijft met zijn zakdoek de koffie van z'n gezicht)

KAREL: Staat gij nu al in 't zweet?

ROBERT: Nee, ik blijf thuis! En straks zal ik ook eens naar mijn werk telefoneren voor een week verlof!

MICHELINE: Gaat ge zo beginnen? Gij jaloers ventje!

ROBERT: Ik kan dat niet aan, Micheline.

MICHELINE: Betrouwt ge mij niet misschien?

ROBERT: Heb ik daar een reden voor?

KAREL: Zèg flauwe...!

ROBERT: En gij moet u niet bemoeien in ons huishouden! Zeg me liever of er post is voor ons.

KAREL: Ja.

ROBERT: (met uitgestoken hand) Kom...!

KAREL: (ad volle postzak) Zoek 't er zelf maar uit want daar heb ik nu geen goesting voor zenne!

ROBERT: Gij zijt fakteur in functie, dus gij geeft die post officieel af.

KAREL: Als gij die vliegende schotel van uwe kop doet.

(Robert doet z'n pothelm af. Karel zoekt en vindt de post voor Robert in de postzak)

KAREL: (gooit de post op tafel) Hier, dat is voor u! Of hebt ge liever nog wat reklaam? Dat heb ik ook nog bij, wacht efkes. (wil terug in z'n postzak gaan neuzen)

ROBERT: (luid) "Officieel", heb ik gezegd!

KAREL: Hoe bedoelt ge...?

ROBERT: Jas aantrekken, kepie opzetten, naar buiten gaan, bellen aan de voordeur, voeten vegen en binnenkomen. En zo niet, ga ik klacht indienen bij de postmeester! Dat is eens wat anders hé...!

KAREL: Amaai, gij hebt springbonen gegeten zeker? (trekt z'n jas aan, zet kepie op, dan bij deur van hall) En als er nu eens niemand thuis is...?

ROBERT: (luid en boos) Trap 't af...!

(Karel af langs hall. De post voor Robert blijft echter op tafel liggen)

MICHELINE: (tot Robert) Vindt ge ook niet dat ge wat te brutaal zijt tegen die mens?

ROBERT: (zet zich aan tafel en wacht) Waarom belt die nu niet? (af naar hall, de deur blijft open, OFF) Waarom belt gij nu niet...?

KAREL: (OFF) Omdat er gene post is voor u.

ROBERT: (OFF) Natuurlijk niet, die ligt nog op tafel. (Robert komt binnen, haalt de post van tafel, verdwijnt weer even langs hall en komt terug binnen)

MICHELINE: Het gaat niet zoals ge wilt zeker?

ROBERT: 't Is mijne maagzweer...! (zet zich aan tafel)

(Er wordt aan de deur gebeld op een bekend ritme)

ROBERT: (gespeeld tot Micheline) Daar wordt aan de deur gebeld! Wie zou dat zijn...?

(Er wordt weer gebeld maar nu blijft het rinkelen vervelend aanhouden)

ROBERT: Wat is die van plan...? Seffens is mijn deurbel kapot hé...! (af langs hall)

(Robert laat postbode binnen)

ROBERT: Moet ge op die manier bij de mensen aan de deur bellen?

KAREL: Mijne vinger bleef aan de bel plakken. (geeft Robert de post)

ROBERT: (alvorens hij de post aanneemt) Moet gij eerst niks zeggen?

KAREL: (gespeeld in AN) Goeiemorgen. Hier is de postbode met de post. (monstert Robert van kop tot teen) Oh, ik heb me vergist. Ik zit in een instelling voor geestesgestoorden!

ROBERT: Micheline, hou me tegen voor ik zijne kop uittrek!

KAREL: Zorg dat ik niet geprikkeld wordt hé! (trekt z'n jas uit en zet z'n kepie af)

ROBERT: Moet jij de rest van de post niet gaan ronddragen?

KAREL: Nu heb ik ook geen goesting meer om mijne ronde te doen.

MICHELINE: En wat gaan de mensen zeggen als die vandaag gene post krijgen?

KAREL: Ze mogen content zijn dat ik hun brieven niet in de gracht kieper!

(Micheline ruimt de tafel af en gaat naar keuken)

ROBERT: Ga eens efkes zitten! (duwt Karel op een stoel dan stil en gemeend) Hoe komt 't dat jij nog zo vitaal zijt op uwe leeftijd?

KAREL: Omdat ik mij goed soigneur.

ROBERT: Jamaar, hoe komt 't dat jij de vrouwen zo aantrekt?

KAREL: Dat kunt jij toch ook.

ROBERT: Hoe dat?

KAREL: Ge moet uw mannelijkheid tonen.

ROBERT: Laat jij aan al die vrouwen uw... uw mannelijkheid zien?

KAREL: Hebt jij dat nog nooit gedaan...?

ROBERT: Jawel, eens ene keer, toen ik ons Micheline nog maar pas kende. Maar toen hun straathond begon te blaffen heb ik mijn mannelijkheid maar snel terug op z'n plaats gestopt.

KAREL: Ik bedoel wel "uw voorkomen" hé...! Ge moet beginnen met minder op uwe koersfiets te rijden.

ROBERT: Waarom?

KAREL: Constant op zo'n harde zadel zitten da's heel slecht voor... voor uw kindjes, verstaat ge.

ROBERT: Is dat alles?

KAREL: En als ge stapt moet ge met uw borst vooruit lopen en nen charmante blik opzetten.

ROBERT: Eet jij iets speciaals om zo actief te zijn?

KAREL: Ja, vogelzaad. 's Morgens, 's middags en 's avonds ne grote soeplepel. Kijk maar eens hoe ik al kan fluiten! (fluit) Ge moet niet vragen hoe mijnen andere vogel kan fluiten! (met schouderklop en vette knipoog)

(Micheline komt van keuken. Robert eist haar aandacht op als hij met de borst vooruit loopt en een overdreven charmante blik opzet)

MICHELINE: (erg verontrust) Hebt ge 't weer in uwe rug, Robert?

ROBERT: (tot Karel) Ze ziet het nog niet eens!

KAREL: Zèg, voor dat ik 't vergeet, daar stond vanmorgen iemand op 't antwoordapparaat.

MICHELINE: En dat zegt ge nu pas...?

KAREL: Uw ma komt seffens langs.

ROBERT: Gij moet u verstoppen voor de bezoekers hé.

KAREL: Waarom mogen die mij niet zien?

ROBERT: Om alle herrie te vermijden moet jij maar iemand anders spelen. Tuinman bijvoorbeeld!

MICHELINE: Tuinman...? Ikke...? Ik weet niet eens hoe ge sla moet planten.

ROBERT: Die moet ge niet planten. Ons Micheline koopt die in de winkel.

KAREL: Is er niks anders, waar ik wel iets van ken?

ROBERT: Het kan toch zijn dat wij nen tuinman in dienst hebben hé. En daarbij, dat

geeft ons meer cachet!

MICHELINE: (tot Karel) Ge kunt alle soorten kleren vinden op de naaikamer.

KAREL: En waar is de naaikamer ergens?

ROBERT: Waar dat er genaaid wordt.

KAREL: En waar is dat...?

ROBERT: Dat weet jij goed genoeg...! (als Karel naar keuken gaat) Dat is de keuken. De naaikamer is boven!

KAREL: Ik ga eerst naar 't toilet. Of mag ik dat ook al niet meer? (af langs keuken)

(Robert neemt zijn boek en vleit zich neer op de sofa. Karel komt in lichte paniek van keuken. Robert veert van de sofa)

KAREL: (danig geschrokken) Daar zit een kat binnen...!

MICHELINE: Dat is Nelleke, de kat van Rosette.

ROBERT: Hoe kan die binnen?

KAREL: Ik had 't raam efkes opengezet.

ROBERT: Ik heb toch gezegd dat jij dat raam NIET moest openzetten!

KAREL: Jamaar, dan kon de stank van die aangebakken toastjes naar buiten.

ROBERT: Ik geef u nog twee seconden om u in tuinman te verkleden!

KAREL: Amaai. Gij wilt ne vliegende tuinman zeker? (af langs trap met z'n postzak)

ROBERT: Nu kan ik geloven dat die door zijn vrouw wordt buiten gegooid. Als ik daarmee getrouwd was dan had ik een heel regiment van maagzweren.

MICHELINE: (neemt Robert z'n boek af) Dus jij gaat ook zo'n slipperke maken?

ROBERT: Dat was toch zo afgesproken hé. Kom, geef mijn boek terug.

MICHELINE: (plagend) Hebt ge al iemand op 't oog?

ROBERT: Daar zijn kandidaten genoeg! Ik moet ze alleen weten te vinden. Mag ik nu mijnen boek terug alstublieft?

MICHELINE: Wat vindt ge van de buurvrouw?

ROBERT: Van Rosette...? Als dat alles is wat ik kan krijgen dan hoeft 't voor mij niet!

MICHELINE: Maar ge kunt misschien met haar eens testen. (af naar keuken)

(Robert vleit zich met zijn boek neer op de sofa en begint te lezen. Karel komt van trap en neemt de vogelkooi op)

ROBERT: Wat nu weer...?

KAREL: Ik ga mijnen Achiel naar boven verhuizen.

ROBERT: Staat die hier niet goed?

KAREL: Ik betrouw dat niet met die kat van Rosette!

ROBERT: Als die kat uwen Achiel opeet dan...

KAREL: (onderbreekt) Watte...? Gij hebt mijnen Achiel nog niet kwaad gezien zeker? Ikke wel zenne! Het zou de eerste kat niet zijn die hij vermoordt!

ROBERT: Zo'n vogeltje toch niet zeker. (lief met vinger tot tegen vogelkooi) Kom maar eens hier, m'n suske.

KAREL: (plots luid ophitsend tot vogel) Pakt 'm...!

(Robert trekt zijn hand snel terug)

KAREL: Hebt ge dat gezien...? Ik verwittig u maar, zo'n grote tanden heeft 'm! Ge

zijt uwe vinger kwijt voor dat ge 't beseft! (zet vogelkooi neer)

ROBERT: (dreigend) En wat gaat uwen Achiel zeggen als ik U eens moest vastpakken?

KAREL: (haalt z'n schouders op) Ik zou 't niet weten maar ik denk: "Wiet wiet...!"
(vlucht af langs trap)

TWEEDE BEDRIJF (tweede scène)

EEN UURTJE LATER

(Robert ligt nog steeds op de sofa zijn boek te lezen. Micheline plooit de was op. De vogelkooi staat terug naast de kast)

MICHELINE: Robert, ge ligt daar al een uur met dat boek in de zetel. Trek uwe koers-tenuue uit als ge toch niet meer gaat fietsen.

ROBERT: (ad boek) Daar staat in hoe ge duivels en geesten uit uw lichaam moet verbannen.

MICHELINE: Waarom leest ge eens niks anders?

ROBERT: Jamaar, da's nodig bij u, hé Micheline. Of zijt gij uw buitensporigheden met die fakteur al vergeten? Ikke niet zenne! Da's een flinke streep door mijn rekening!

MICHELINE: Kunt ge daar nu eens vijf minuten over zwijgen?

(Deurbel rinkelt. Micheline laat Rosette binnen. Ze draagt een lap stof op haar arm)

ROSETTE: Ons Nelleke nog niet gezien? Nu is die al drie dagen weg.

ROBERT: Geeft gij uw Nelleke wel eten?

ROSETTE: Ja. Waarom?

ROBERT: Omdat uw Nelleke hier heel den dag op de vensterbank van ons keuken zit. Ze durft zelfs binnenkomen. Maar als ik ze kan pakken dan gaat ze eraan hé!

ROSETTE: Ik zal u eens gaan overdragen bij de politie!

ROBERT: Ik wil geen katten in mijn huis!

ROSETTE: En ook geen katers...?

ROBERT: (zet zich recht) Waarom...?

ROSETTE: Als ons Nelleke niet terugkomt dan ga ik mij ne kater aanschaffen.

ROBERT: Gij gaat heel de buurt hier nog vergiftigen met uw katten!

ROSETTE: (als ze hun post op tafel ziet liggen) Is de fakteur hier al geweest? Bij mij nog niet!

MICHELINE: Ja. (herpakt zich) Euh..., ik bedoel, nee...! Dat zijn nog brieven van eergisteren.

ROSETTE: Waar waart gij gisteravond, Micheline?

MICHELINE: Ik was boven aan 't naaien. (gaat richting keuken, dan geforceerd tot Robert) Nu moet ik efkes naar de keuken. (maakt een gebaartje naar Robert dat hij z'n kans moet wagen met Rosette, dan af met wasmand naar keuken)

ROBERT: Rosette..., (zet stapje dichters naar Rosette met z'n borst vooruit en charmante blik) ...wat vindt gij van mij als vent?

ROSETTE: (zet wantrouwig een stapje achteruit) Waarom vraagt ge dat?

ROBERT: Wel, omdat ik u een pronte vrouw vindt. En daar gij niet getrouwd zijt denk ik dat gij soms wel eens behoefte hebt om een gespied mannenlichaam tegen u aan te voelen.

ROSETTE: Ge zegt toch "gespied"? Geen akketuutje gelijk gij hé?

ROBERT: Kijk eens diep in mijn ogen, Rosette!

(Ze kijken elkaar in de ogen. Robert komt dichterbij. Plots begint Achiel luid te fluiten)

ROSETTE: (zet weer een stapje achteruit, dan achterdochtig) Zijde jij dat...?

ROBERT: Nee, dat was mijne vogel!

ROSETTE: Amaai, kan die ook al zingen? Tegenwoordig kunnen ze toch alles hé!

ROBERT: Nee, da's den Achiel.

ROSETTE: Hoe...? Zit hier nog iemand binnen...?

ROBERT: Och, laat maar. Aan u moet ik ook niks vragen hé. (zuchtend af naar slaapkamer)

(Rosette ontdekt de vogelkooi)

ROSETTE: Oooh, da's een lief pierewietje. En hoe heet jij, m'n zoeteke? 't Is maar te hopen dat ons Nelleke u niet tegenkomt want die kan geen vogels uitstaan! Zo'n beestjes als jij eet zij op. Maar eerst trekt ze wel uw pluimkes uit. En dan begint ze aan uw kopke. Tot dat het zó lang wordt en dan zet ze daar haar tandjes in...!

(Micheline komt van de keuken)

ROSETTE: Ge hebt een schoon vogeltje, Micheline.

MICHELINE: 't Is ne parkiet. Hij heet Achiel.

ROSETTE: Wat is dat voor ne rare naam? Die heeft 'm van uwe vent gekregen zeker?

MICHELINE: Nee, die hebben we samen gekozen.

ROSETTE: Micheline, ik zou u eens iets willen vragen.

MICHELINE: Laat maar komen.

ROSETTE: Kunt jij tegen een stootje?

MICHELINE: Ik ben al iets gewoon, ja.

ROSETTE: Ziet uwe vent u nog graag?

MICHELINE: Waarom vraagt jij dat?

ROSETTE: Hij wou mij verleiden!

MICHELINE: (gespeeld) Robert...? Dat geloof ik niet.

ROSETTE: Hou 'm toch maar in de gaten. Op die leeftijd krijgen de meeste venten last van de midlife-crisis.

ROBERT: Jamaar, daar heeft Robert nog gene last van.

ROSETTE: Hij zal 't tegen u niet komen vertellen als 'm op 'n ander ne nest gaat maken.

MICHELINE: Och Rosette, veel venten dromen daarvan maar verder ook niks.

ROSETTE: Ik droom er soms ook van.

MICHELINE: Allé jij...?

ROSETTE: Ja, da's afhankelijk van wat er op den TV is. Gisteravond had ik weeral prijs! Tien struise negers stonden er aan mijn bed. Maar manneke, daar heb ik ze weer genepen. Pas op, en die hadden geen kleren aan hé. Zó stonden ze daar! Wat dat ik daar gezien heb, da's met geen pen te beschrijven. En ik maar grijpen en grijpen... en toen ik er ene beet had schoot ik plots wakker.

MICHELINE: En...?

ROSETTE: (beetje teleurgesteld) Ik had de deurklink van de kleerkast vast...!

MICHELINE: 't Is toch erg hé.

ROSETTE: Zèg, nu moet ik naar huis. Ik laat de stof hier. Om mijn maten te laten pakken zal ik morgen wel terugkomen. En als ge ons Nelleke ziet dan stuurt ge haar maar direct naar huis. Dag Micheline. (tot vogelkooi) Dag Achieleke!
(af)

(Robert op langs trap)

ROBERT: Is ze weg?

MICHELINE: Ja. En iets kunnen versieren...?

ROBERT: Bij mij gaat dat niet hé!

MICHELINE: Geef toe, ge zijt ook niet echt goed gekleed om een vrouw te versieren hé.

ROBERT: Ze moeten mij maar nemen zoals ik ben.

MICHELINE: Och, ge moet daar uwen tijd voor nemen.

ROBERT: Ja, gij kunt dat weten hé want gij hebt dat al eens meegemaakt.

MICHELINE: Gij binnenkort ook. En dan stoppen we ermee. We beginnen terug vanonder aan de ladder en we hebben voor de rest van ons dagen 't schoonste huwelijk dat er bestaat. Volgens de boekskes doen meer koppels dat, om verse zuurstof in hun relatie te blazen.

ROBERT: Tegen dat ik moet blazen zal de zuurstof wel op zijn!

MICHELINE: Ge moet niet altijd zo negatief denken.

ROBERT: Karel Kanon ging mij helpen maar waar zit dat konijn! Als ge 'm nodig hebt dan is 'm er niet!

MICHELINE: Ge moogt van Karel ook niet teveel verlangen.

(Robert laat de wielen van z'n fiets draaien. Er wordt aan de deur gebeld.
Micheline laat Evelyne binnen)

EVELYNE: (onmiddellijk tot Robert) Wat voor belachelijke kleren hebt gij aan? Ge zijt precies recht uit de kerstboom gevallen!

ROBERT: Ik wou een toerke gaan doen maar wegens omstandigheden is dat niet kunnen doorgegaan.

EVELYNE: (monstert zijn wielrennersbroek) En dan draagt 'm nog links ook...!

ROBERT: (slaat de handen voor zijn kruis) Naar wat kijkt gij eigenlijk?

EVELYNE: En sinds wanneer zet gij uwe koersfiets hier in de living? (tot Micheline) Laat gij dat zomaar toe?

MICHELINE: Ik heb 'm dat al dikwijls gezegd, ma.

EVELYNE: Maar hij wil niet luisteren zeker? (tot Robert) Jongske, gij moest de mijne zijn..., ik zou u nogal dressereren.

ROBERT: Gelijk uwe vent zeker? Koeioneren tot 'm onder de grond steekt!

MICHELINE: Robert, zwijg over onze pa hé!

EVELYNE: Onze pa ocharme..., als ik eraan denk dan... (begint te wenen met krokodilletranen)

MICHELINE: (troost haar, dan tot Robert) Ziet ge nu wat ge gedaan hebt!

ROBERT: Houdt gij u maar koest of ik zal uw boekske ook eens opendoen! En dan zullen ze nog harder blèten dan nu! (zet zich in de sofa)

EVELYNE: (houdt plots op met wenen) Wat was dat daar...?

MICHELINE: Och niks, ma. Soms weet 'm zelf niet meer wat 'm uitkraamt.

EVELYNE: (tot Robert) Hebt gij niks anders te doen dan heel den dag met uw lui kont in de zetel te liggen? Ik heb twee schoonzonen. Den ene is ne zakenman en den andere is ne sukkelaar. Da's plezant als de mensen aan mij vragen wat voor job gij doet en ik moet antwoorden dat gij aan een wieleke moet draaien om scheepkes door te laten.

ROBERT: Sluiswachters moeten er ook zijn.

EVELYNE: Neem een voorbeeld aan Jaak van ons Bonnie, die heeft 't tenminste gemaakt in 't leven.

ROBERT: Ik heb de mentaliteit niet van ne middenstander. En middenstanders zijn mensenkloters anders waren ze niet zo rijk!

(De vogel begint even te zingen)

EVELYNE: (als ze de vogelkooi merkt) Vanwaar komt die vogel?

MICHELINE: Die heeft Robert gekocht.

EVELYNE: Ja, vogels wèl maar kindjes niet.

ROBERT: 't Is een braaf beestje. Steek uwe vinger maar eens in de kooi. Hij komt er direct aan ruiken.

MICHELINE: (als Evelyne haar vinger in de kooi wil steken) Nee ma, niet doen. Hij rijt heel uwe vinger open!

(Plots stoot Karel binnen langs trap. Hij is verkleed als tuinman. Hij draagt een vuile overal met een vuil petje en laarzen)

EVELYNE: Wie is dat...?

ROBERT: Dat is Charel, de tuinman.

MICHELINE: Die hebben we nog maar pas in dienst.

EVELYNE: Dan zal de tuin eens eindelijk opgeruimd worden. Als er kindjes komen en die spelen vanachter in den hof ziet ge hen nog niet staan van 't onkruid.

KAREL: Tegen dat ze hun eerste communie doen wel!

EVELYNE: (tot Micheline) Waarom komt die tuinman van den trap?

MICHELINE: Wel euh...

KAREL: (springt in) Daar groeide ne scheut van de klimop door de matras van 't bed en ik heb die geliquideerd. Zijn er nog ergens scheuten die moeten verwijderd worden, Micheline?

MICHELINE: Misschien die van Robert, die dient toch voor niks!

EVELYNE: (berispt) Micheline...!

KAREL: Robert is gelijk een Clematisbloem, groot van blad maar klein van stengel, haha!

EVELYNE: (autoritair) Zal 't gaan, ja...!

MICHELINE: Wie wil er koffie?

KAREL: Ikke.

MICHELINE: Haal dan de koffie eens, Robert?

ROBERT: Kan de Karel dat niet?

KAREL: Ik heet "Charel" en ik word alleen betaald als tuinman. Niet voor keukenmeid!

(Robert met misnoegde blik af naar keuken. Micheline zet de koekjes op tafel)

MICHELINE: (tot Karel) Is uw werk al gedaan, Charel?

KAREL: Ik moet nog een paar bomen doorzagen maar mijn zaag is bot. (zet zich bij aan tafel) Ik zal er efkes komen bijzitten, da's gezellig.

EVELYNE: Zijt gij nen echte tuinman?

KAREL: Ja madam. 't Is te zeggen, ik ben al 45 jaar "man" maar 20 jaar geleden is daar "tuin" bijgekomen. Ja, dan bombarderen ze u als tuin-man hé.

EVELYNE: Ik heb bij mij thuis nen dwergcipres in den hof staan. Kan die bevrozen?

KAREL: Bevrozen...? Als ge 'm een frakske aantrekt niet, hé madam. (slaat speels op haar rug terwijl ze net een koekje naar binnen speelt en zich bijgevolg verslikt) Da's een goei hé, haha!

EVELYNE: Wat zijt gij voor nen onbeschofte boer, zèg! Waar hebt gij zo'n manieren geleerd? Gij komt ook niet veel onder de mensen zeker!

KAREL: Ik kom dagelijks in contact met meer mensen dan gij in een heel jaar, madam. Mij moeten ze niet meer leren wat beleefdheid is. (laat een boer) Is er nog iets dat ge moet weten, madam?

EVELYNE: Nee, laat me nu maar gerust.

KAREL: Wilt gij soms mijn vogeltje eens zien?

MICHELINE: (verbetert) ONZE vogel...!

(Robert komt van keuken met de koffie)

EVELYNE: Ik kom morgen nog wel eens terug. (maakt aanstalte om door te gaan)

ROBERT: En de koffie...?

EVELYNE: Drink die zelf maar uit. (tot Micheline) Blijf maar zitten, ik weet de weg wel. (af langs hall)

(Er is telefoon. Robert neemt in stilte op)

MICHELINE: (tot Karel) Gij zijt ook niet op uwe mond gevallen hé!

KAREL: Ze hebben de moderne facteurs zó gemaakt!

MICHELINE: Gij zijt hier gene facteur maar tuinman!

ROBERT: (vervolgt als hij de hoorn inhaakt) En tuinman ook niet meer want Jaak en Bonnie hebben net gebeld met hun gsm dat ze op komst zijn.

KAREL: Ja, en dan...?

ROBERT: Jaak kent veel meer van tuinieren dan gij, kieke! Die gaat u stanta pede ontmaskeren! En dat wil ik niet riskeren.

KAREL: Wat moet ik dan spelen?

ROBERT: Vroedvrouw zal moeilijk gaan hé.

KAREL: Ne gepensioneerde legerkolonel met een stijf been? Ne kok met twee tennisellebogen? Of ne stukadoor met een plakijzer in z'n oog? Ge zegt 't maar. Karel Kanon kan alles!

MICHELINE: We maken nen butler van u.

KAREL: Ne gewone butler...? Zonder mankementen...? Dat kan ik niet!

ROBERT: (kordaat) Gij speelt onzen butler of ge kunt 't hier afbollen!

MICHELINE: (tot Robert) Jaak en Bonnie komen zoveel de laatste tijd?

ROBERT: Natuurlijk, Jaak komt graag stoeffen over zijn geld.

(Achiel begint plots luid te zingen)

ROBERT: (tot Karel) En doe die vogel zwijgen!

KAREL: (tot vogel) Achiel, zwijg...!

(De vogel zwijgt plots)

KAREL: (tot Karel) Die zwijgt rapper dan jij hé! 't Was beter dat mijn vrouw ook zo kon zwijgen, dan zat ik nu niet in de patatten.

MICHELINE: (tot Karel) Ga u nu maar omkleden op de naaikamer.

KAREL: Hoe heet ik als butler?

ROBERT: James.

KAREL: Zo heet mijnen geitenbok ook.

MICHELINE: Dan nemen we "Jones" hé.

ROBERT: (met gebaartje naar de trap) Jones...!

KAREL: (stijfjes) Okee, meneer. (slaat z'n hielen tegen elkaar waardoor hij bijna struikelt, dan af langs trap)

ROBERT: Die Karel Kanon bezorgt me nog meer maagzweren dan ik al heb. Op 't einde van de week zit ik met ne maagzweer waar ik twee keren in kan!

MICHELINE: Ge moet er iets voor over hebben als ge nen echte vent wilt worden.

(Robert af langs trap. Deurbel rinkelt. Micheline laat Bonnie binnen)

MICHELINE: Is Jaak er niet bij?

BONNIE: Jawel, die zit nog in den auto. Hij moest nog een telefoontje doen waar ik niks van mocht horen.

MICHELINE: Heeft Jaak dan geheimen voor u?

BONNIE: Ik weet veel van hem, maar niet alles. Verleden week moest ik nog langs nen binnenweg naar Holland om nen hoop vreemd geld om te wisselen in dollars. Maar ik mocht er tegen niemand iets van zeggen. Twee grote kabassen vol geld. En die biljetten stonken gelijk de pest.

(Jaak is ondertussen binnengekomen met een rokende sigaar)

JAAK: (nijdig tot Bonnie) Hoe dikwijls heb ik u al gezegd dat ge daarover moet zwijgen!

BONNIE: Micheline is toch mijn zuster zeker.

JAAK: Zwijgen, heb ik gezegd! (trekt de barkast open) Is die bar nu nog niet gevuld?

MICHELINE: Alcohol is héél ongezond.

JAAK: Iemand die sigaren rookt moet ook alcohol drinken. Van roken gaan de bloedvaten dicht, van alcohol gaan ze terug open.

MICHELINE: Dan vraag ik mij af hoe dat Robert z'n bloedvaten eruit zien! Hij drinkt niet en hij rookt niet!

JAAK: Robert met zijne looza... Binnenkort groeit er nog wel eens ne sinaasappelboom z'n lijf.

BONNIE: En nog geen kindjes op komst?

JAAK: Waar begint gij nu over?

BONNIE: Over kindjes. Ik zou er wel willen!

JAAK: Zevert niet, hé Bonnie! Ge weet dat ik eerst een 30-tal winkels wil bezitten en dan pas zullen er bij ons kindjes komen. Eerst de huizen en dan de muizen, haha! (waanzinnige lach)

MICHELINE: Binnenkort zijt ge te oud om kindjes te maken.

JAAK: Dan ga ik er kopen.

BONNIE: Kunt ge die tegenwoordig ook al kopen?

JAAK: Ge kunt toch al zaadjes kopen langs internet. Van wie zoudt gij een zaadje willen kopen als ge de kans had, Micheline?

MICHELINE: Bij ons zal dat niet gaan want wij hebben genen internet!

(Karel komt verkleed als butler van de trap. Hij heeft een klein nepsnorretje onder z'n neus)

KAREL: (tot allen) Een goeiedag, hooggeëerd bezoek.

JAAK: (ad Karel) Wie is die vent...?

MICHELINE: Dat is Jones, onzen butler. Die hebben we pas in dienst. Als ge zo hard werkt als wij dan hebt ge al eens graag dat iemand anders uwen boterham opsmeert.

JAAK: Hoe kan dat...? Ge hebt geen geld!

BONNIE: Misschien "zwart" zoals wij, hé Jaak.

JAAK: Bonnie, hou uwe mond!

BONNIE: Denkt ge nu echt dat gij alleen maar geld hebt?

KAREL: (tot Micheline, ad Jaak) Heeft meneer opmerkingen, madam?

MICHELINE: Nee, laat maar, Jones.

KAREL: Jamaar, hebt ge graag dat ik meneer aan de deur zet?

JAAK: Gij, mislukte butler...? Wie gaat ge daar voor meebrengen?

KAREL: (tot Jaak) Meneer wil precies dat ik geprikkeld wordt...? (stroopt zijn mouwen op en wil op Jaak stuiken)

MICHELINE: (verspreekt zich bijna) Ka.. ka... euh Jones, laat maar. Als we uw hulp nodig hebben dan zal ik 't u wel vragen.

KAREL: 't Is maar een woord en hij staat buiten, hé madam!

JAAK: Dat ventje heeft precies nogal noten op zijne zang!

KAREL: Nee, da's mijnen Achiël die zingt!

(Robert komt normaal gekleed van de trap. Hij monstert de butler van kop tot teen)

KAREL: (beleefd tot Robert) Hoe is meneer zijne siësta geweest?

JAAK: Siësta...? En Micheline zegt net dat ge zo hard werkt...?

(Met de hand achter zijn rug maakt Robert duidelijk aan Karel dat hij mag oprassen, maar die begrijpt het niet)

KAREL: Meneer heeft graag dat ik op zijne rug krab? (krabt op Robert z'n rug)

ROBERT: (krijgt het op z'n heupen) Maar nee...!

KAREL: Ik zal er efkes komen bijzitten... (zet zich bij aan tafel) ...da's gezellig. (als Robert wil reageren) Maar ik zal zwijgen!

JAAK: Moet gij niet gaan werken, Robert?

ROBERT: Nee,...

KAREL: (springt in) Meneer Robert heeft verlof voor de rest van de week.

(Vervelende stilte. Karel tikt met een lepeltje tegen enkele kopjes. Als dat geluid hem aanstaat produceert hij een korte drumsolo met twee lepeltjes)

KAREL: (als alle blikken op hem worden gericht) Iemand een verzoeknummer...?

(Robert haalt onder volgend gesprek een rolletje plakband uit de kast)

JAAK: (tot Micheline) Hebt ge nu al eens nagedacht over de verjaardagscadeau voor uw ma?

MICHELINE: Nee, maar...

KAREL: (springt weer in) Hoe oud wordt die?

BONNIE: 65.

KAREL: Dan zou ik daar niet teveel geld meer aan uitgeven. Morgen blaast ze haar pijp uit en dan staat ge daar met uwe cadeau!

JAAK: Zou meneer Jones zo vriendelijk willen zijn om even zijne mond te houden?

KAREL: Hier...? In mijnen eigen atelier...? Ge weet...

(Robert plakt met één beweging een stuk plakband over Karel z'n mond)

ROBERT: Ziezo, daar zijn we ook efkes vanaf!

BONNIE: Seffens kan die mens genen adem meer halen!

ROBERT: Dan moet 'm maar overschakelen op reserve!

(Bonnie kan het niet meer aanzien en trekt de plakband van Karels mond, maar zijn snor blijft eraan plakken)

BONNIE: Oei..., ik heb zijn snorreke ermee afgetrokken...!

KAREL: Da's weeral drie weken sparen!

ROBERT: Ze maken de snorren ook niet meer zoals vroeger!

JAAK: (tot Karel) Kunnen wij iets drinken, Jones?

KAREL: Jazeker. Wat wenst meneer?

JAAK: Voor mij nen dubbele cognac.

KAREL: Sorry meneer, maar wij serveren geen alcoholische dranken.

BONNIE: Geef mij maar ne looza.

KAREL: Ne rode of ne gele?

ROBERT: Looza is altijd geel.

KAREL: En de rode die in de bar staat?

ROBERT: Dat is tomatensap.

KAREL: Stoppen ze daar tegenwoordig ook al tomaten in?

(Karel tapt ondertussen vier drankjes uit de barkast)

BONNIE: Kan er wat ijs in mijn glas?

KAREL: Warm of koud?

JAAK: Ijs is toch altijd koud! Hebt gij al eens warm ijs gezien?

KAREL: Gij nog niet...? Wacht dan efkes!

(Er staan inmiddels vier drankjes klaar aan de bar. Karel haalt vier ijsblokjes uit de ijsemmer, stopt die in z'n mond en dropt die vervolgens in de glazen looza)

KAREL: (serveert voor allen een glas frisdrank) Voilà, looza met warm ijs...!

JAAK: (schuift z'n glas opzij) Maar dààr drink ik niet van hé!

KAREL: Is de looza niet lekker? (proeft van zijn glas) Daar scheelt toch niks aan.

(Jaak blaast de sigarenrook opzettelijk in het gezicht van Karel)

KAREL: En daar mag hier niet gerookt worden aan tafel! (haalt de sigaar uit Jaak z'n mond en dropt die zondermeer in zijn glas looza)

JAAK: Hebt ge ooit van uw leven...! Da's wel nen Havanna van 105 frank hé...!
(wordt boos en dreigt Karel bij de keel te grijpen)

BONNIE: Laat die mens gerust, Jaak!

KAREL: (tot Bonnie) Ik geloof dat madam wat looza gesmost heeft op haar blouse!
(wil reinigen met zijn zakdoek maar wrijft bewust over haar boezem)

JAAK: En blijf met uw handen van mijn vrouw haar borsten! (tot Bonnie) Kom, we gaan door. (wil rechtstaan)

KAREL: Nu al...? Voor mij moet ge niet doorgaan! (duwt Jaak brutaal weer op z'n stoel)

JAAK: Neenee, ik ben uw gezicht al beu! (wil weer rechtstaan)

KAREL: (duwt Jaak weer neer op de stoel) Maar uwe looza is nog niet leeg!

JAAK: Drink die zelf maar uit! (wil weer rechtstaan)

KAREL: Ik heb genen dorst. (duwt Jaak weer op stoel)

MICHELINE: Jones, laat die mensen doorgaan!

KAREL: Wil ik madam en meneer uitlaten?

MICHELINE: Nee, dat zal IK wel doen.

(Micheline laat Bonnie en Jaak buiten. Robert staart Karel streng aan, maar Karel weert de nijdige blik af en voelt zich wat onwennig. Hij kijkt speels de andere kant op, dan naar het plafond, veinst dat hij een spin ziet hangen, vangt die en trapt die dood)

KAREL: (erg voorzichtig met bang lachje) Een spin...!

ROBERT: (z'n ogen spuwen vuur) Ik moet geen spin!

KAREL: Daarom trapte ik ze ook dood.

ROBERT: Gij moet hier geen spinnen doodtrappen!

KAREL: Maar mijnen Achiel heeft daar schrik van.

ROBERT: Uwen Achiel kan mij niks schelen! (stapt enkele keren rond Karel met de handen op de rug) Is het de bedoeling dat gij ons bezoek buitenjaagt...?
(geen reactie) Wat moeten die mensen wel van ons denken...? (geen reactie) Kunt ge mij niet volgen, of wat?

KAREL: Jawel. (stapt met handen op de rug achter Robert)

(Robert merkt plots dat Karel er niet meer staat)

ROBERT: (zeer luid) Jones...? Waar zit gij...?

KAREL: (even luid) Hier, meneer Robert...!

ROBERT: (schrikt hevig) Ik wil een antwoord op mijn vragen!

KAREL: Ze moeten de baas des huizes niet affronteren! Hoe kunt gij nu nen echte vent worden als ge steeds op uwe kop laat zitten door uwe schoonbroer?

ROBERT: (draait plots met de wind) Ge hebt gelijk.

KAREL: Merci, meneer Robert.

ROBERT: Kom eens efkes bij mij zitten.

KAREL: Dat gaat niet!

ROBERT: Waarom niet?

KAREL: (wijst een plaats aan bij het plafond) Daar hangt nog een spin...!

ROBERT: (slaat op Karels hand) Laat die daar maar hangen. (wijst een stoel aan, dan als tegen een hond) Zit...!

(Karel zet zich braafjes op stoel)

ROBERT: Hoe moet ik dat doen, zo vreemdgaan...?

KAREL: Is 't echt den eerste keer?

ROBERT: Ja.

KAREL: Allé meneer, elke echte vent van uwe leeftijd is al eens vreemd geweest.

ROBERT: Wat hebt gij dat ik niet heb?

KAREL: Ne parkiet...!

ROBERT: (draconisch) Gedaan met lachen hé!

KAREL: Om een vrouw te klissen moet ge u eerst en vooral fatsoenlijk kleden. En uw houding trekt op niks. Ga eens fiks staan!

(Robert probeert in een fikse houding te gaan staan. Karel duwt hier en daar tegen Roberts bovenlichaam waardoor die in elkaar dreigt te zakken als een pudding)

KAREL: Da's ook hopeloos! Allemaal bladerdeeg! (besluit) Ja, ofwel vallen de vrouwen voor uw uiterlijk, ofwel voor uw kapitaal!

ROBERT: Maar dat heb ik ook niet!

KAREL: Ik ken wel een manier om aan geld te geraken.

ROBERT: Genen bankoverval, genen maffia en ook niet gokken hé!

KAREL: Dan schiet er maar één ding over.

ROBERT: En dat is...?

KAREL: Het geld zelf drukken.

ROBERT: Kunt gij dat?

KAREL: Maar natuurlijk. Mijn broer heeft een kleine drukpers. Vanavond zal ik die eens gaan halen. Maar gij moet me helpen hé.

ROBERT: Gaan ze dat niet ontdekken?

KAREL: Op de bank wel, maar die moesbol van ne Jaak gaat daar gegarandeerd intrappen.

(Micheline weer op van hall)

MICHELINE: (boos tot Karel) Ahwel...?

KAREL: 't Is voor mij ook een héél aanpassing hé.

MICHELINE: Zoudt gij u niet gaan voorbereiden op de komst van de buurvrouw?

KAREL: Daar heb ik gene schrik van.

MICHELINE: Neenee, maar vandaag of morgen zal die u hier ontdekken en dan zitten we pas echt in de rats.

KAREL: Hoe moet ik me dan verkleeden?

ROBERT: Niet in tuinman of butler hé want die gaat uw stem herkennen.

KAREL: Dan zal ik dat wel oplossen.

ROBERT: Welke talen kent jij?

KAREL: Drie talen vlot. Vlaams, Hollands en Nederlands. En in 't Frans enkel "Yes en No"!

MICHELINE: (tot Robert) En hoe zit 't nu met dat slipperke? Dat mag geen jaren duren hé!

KAREL: Ik stel voor dat Robert een makkie neemt.

ROBERT: En wie noemt jij "een makkie"?

KAREL: Bonnie misschien?

MICHELINE: Ons Bonnie...? Nee, dat vind ik niet sportief. Zij is een te gemakkelijke prooi. Ze is niet zo snugger en gelooft iedereen.

ROBERT: (tot Karel) Denkt jij dat die Bonnie makkelijk binnen te halen is?

KAREL: Maar ja, dat ziet ge toch op kilometers afstand zeker.

ROBERT: Ik zie dat niet zenne!

KAREL: Nee, gij ziet 't nog niet als ze u een vrouwenborst in uw oor steken!

MICHELINE: Ik wil niet dat ge zó over ons Bonnie klapt!

KAREL: (tot Robert) Weet ge wat we zullen doen? Ik zal bij Bonnie eerst eens proberen, en als 't moeilijk gaat dan begint gij...!

DERDE BEDRIJF (eerste scène)**VOLGENDE DAG - MIDDAG**

(Rosette staat op een stoel. Micheline neemt haar maten voor het nieuwe kleed. Ze meet de omtrek van haar buste. Robert volgt op afstand terwijl hij in zijn boek leest)

ROBERT: (plagend) Is uwe meter lang genoeg, Micheline?

ROSETTE: Zorg maar dat UWE meter lang genoeg is!

MICHELINE: Adem eens diep in en uit, Rosette!

ROSETTE: Ik sta hier precies bij mijnen huisdokter.

MICHELINE: Uw kleed moet toch passen hé.

ROBERT: Ja, alles moet erin gaan. Ook uw longen!

MICHELINE: Robert, laat mijn klanten gerust!

ROBERT: Als Rosette morgen met dat nieuwe kleed over straat loopt en hier en daar hangt nog een deel uit dan zult ge de venten nogal zien loeren!

ROSETTE: Over venten gesproken; gisteren is de faktor niet geweest. En vandaag ook al niet!

ROBERT: (gespeeld) Dan zal 'm zijne weg kwijt zijn.

ROSETTE: Dat Karel Kanon maar eens wacht tot 'm langskomt, dan zal ik 'm wel eens een saus geven! Op wat trekt dat, de mensen zonder post zetten!

ROBERT: Karel Kanon zal misschien congé hebben.

ROSETTE: Kan dat zomaar zonder tegen de mensen iets te zeggen?

ROBERT: Als ge toch zo graag met de venten klapt waarom zoekt ge dan gene vaste vriend? Dan kunt ge klappen van 's morgens tot 's avonds.

ROSETTE: Ik wil gene vent!

ROBERT: Al maar sjans, want een vrouw die veel aan 't woord is die maakt niet zoveel kans bij de venten.

ROSETTE: Wie vertelt er nu zo'n onzin?

ROBERT: Dat staat in dit boek.

ROSETTE: En welk boek is dat? Klein Klein Kleuterke?

ROBERT: Nee, dat gaat over heksen en spoken.

ROSETTE: Wat wilt ge daarmee zeggen?

ROBERT: Geef toe, een prinses zijt gij toch ook niet hé.

(Karel komt van de trap. Hij is gekleed als een groot kind in een gidsenpakje met korte broek, bril, bretellen, petje, stropdas en hij heeft wel erg lange tanden. Hij huppelt speels door de kamer. Oogcontact tussen Micheline en Robert die hun wenkbrauwen fronsen)

ROSETTE: Wie is dat...?

MICHELINE: Euh..., dat is ne schooljongen...

ROBERT: (vervolgt) ...uit Zweden.

ROSETTE: Wat komt die hier doen?

ROBERT: Die is hier door middel van een uitwisselingsproject voor... voor wezen.

MICHELINE: Hij blijft hier een tijdje inwonen.

ROSETTE: Amaai, die heeft lange tanden...!

MICHELINE: Misschien wou zijn moeder hem daarom niet aanvaarden.

ROBERT: Daar stond toch in zijn dossier dat 'm al zes tanden had bij z'n geboorte.
 ROSETTE: Als ge zo'n kind moet borstvoeding geven, dan moet ge nog oppassen dat ge 'r geen kwijt zijt tegen dat die gedaan heeft met eten! (huivert) Al sjans dat ik geen kinderen moet kopen.
 ROSETTE: En hoe heet 'm?
 ROBERT: (met de mond vol) Euh...
 KAREL: (springt in) ...Neusje Smeurebreud.
 MICHELINE: Ja, dat is 't.
 ROSETTE: (met medelijden) Een wees ocharme.

(Karel laat zijn ogen alle kanten opdraaien)

ROSETTE: Ge ziet direct dat dit kind ouderliefde mist hé.
 MICHELINE: Daarom dat wij...
 ROSETTE: (vervolgt) Toch niet adopteren zeker?
 MICHELINE: Neenee, 't is maar tijdelijk.
 ROSETTE: Kent 'm ook nog iets anders dan zijne naam?
 ROBERT: (kinderlijk tot Karel) En wat zegt onze jongen tegen de buurvrouw?
 KAREL: (speelt een randgeval met Zweeds accent) Ne geuien deug, madameuke.
 ROBERT: Ga nu maar eens efkes in den hof spelen.
 KAREL: Ik blijf leuver heur! Ik zal wel zweugen. Mag euke "peu en meu" zeugen tegen u en Micheuline?
 ROBERT: Nee, gij moogt niet "peu en meu" zeggen tegen ons!
 MICHELINE: Ge verstaat 'm toch niet goed hé.
 ROSETTE: Da's met zijn lange tanden natuurlijk. Zoudt ge daar eens niet mee naar den tandarts gaan, Robert?
 ROBERT: Dat durf ik niet. 'k Heb schrik dat die dan al z'n tanden trekt!
 ROSETTE: (tot Karel) Zet u er maar bij, jongen!
 KAREL: (tot Robert) Mag ikke eup de scheut van de peu gaan zeuten?
 MICHELINE: Wat zegt 'm?
 ROSETTE: Hij vraagt aan Robert of dat 'm op zijne schoot mag zitten! (tot Karel) Doe maar, jongen. En pak de peu maar eens goed vast.

(Karel wipt op Robert z'n schoot en knuffelt hem. Maar dat is niet naar de zin van Robert. Karel speelt met de lintmeter van Micheline)

ROSETTE: Kijk eens hoe lief dat 'm is. Die jongen mist ne vader hé. Iedereen ziet dat toch. Ge moet dat kind maar goed opvangen.
 KAREL: (jaagt Rosette de stuipen op het lijf door plotseling luid in haar oor te roepen) Peup...! (holt uitgelaten door de kamer)
 ROBERT: Hij bedoelt "piep" hé...!
 ROSETTE: (tot Micheline) Nu moet ik doorgaan. (tot Karel) Als ge niet weet wat doen dan springt ge bij mij maar eens binnen. Ik woon op nummer 103.
 KAREL: Heu...?
 ROSETTE: (ook met Zweeds accent) Op neumer heunderd en dreu...! Tussen eun en veuf...!
 MICHELINE: (tot Karel, ad Rosette) Wat zegt gij nog tegen de buurvrouw, jongen?

(Karel geeft haar jolig een natte pakkerd op de wang en veinst dan dat hij

verlegen wordt)

ROSETTE: (opgewonden) In Zweden kunnen ze nogal kussen, zèg! (droogt haar wang met zakdoek) Daar mankeert toch niks aan zijn binnenwerk?

ROBERT: Waarom?

ROSETTE: Omdat 'm precies zo'n lange tong heeft?

MICHELINE: Alles aan z'n lijf heeft buitensporige maten. We hebben 'm daarstraks eens in z'n baddeke gestopt, amaai...! Ik moet met vele minder content zijn zenne! (met blik naar Robert) En dan was 'm nog niet eens gepreukeld...!

ROSETTE: Dan mag 'm bij mij ook eens op congé komen. (liefjes tot Karel) Dag jeungske...! Tot meurgen hé.

KAREL: Dada...! (herpakt zich) Euh, deudeu...!

(Rosette af langs hall, loopt nog tegen de deurstijl terwijl ze liefjes naar Karel gaapt)

MICHELINE: Wacht Rosette, ik ga mee voor die ritssluiting van uw kleding. (gaat Rosette achterna)

KAREL: (tot Robert) Was 't geud, peu...?

ROBERT: Gij hebt ze alle vijf niet meer zeker?

KAREL: (speelt het spel door en lacht) Heuheu... heuheu...!

(Karel wil terug op de schoot van Robert kruipen)

ROBERT: Wat gaat gij doen?

KAREL: Op uwe scheut zitten, hé peu...!

ROBERT: Niks van! (duwt Karel weg) Weet ge wat ik denk, dat er een contact los is in uw bovenkamer...!

KAREL: (weer in zijn normale rol) Denkt ge dat ik dat doe voor mijn plezier? Ik doe dat voor u hé!

ROBERT: Laat me nu gerust. Ik wil verder lezen.

KAREL: Staat er iets interessant in uwen boek?

ROBERT: Ja. Ik heb in dat boek ontdekt hoe ge uw echtgenote met een soort hypnose kunt veranderen zodat ze nooit meer vreemd zal gaan!

KAREL: Pas maar op dat 't niet averechts begint te werken!

ROBERT: Hoe zit 't met dat geld?

KAREL: Welk geld?

ROBERT: Dat we deze morgen gedrukt hebben?

KAREL: Dat moet nog drogen.

ROBERT: Jamaar, hang 't dan te drogen hé. Of denkt ge dat de kabouterkes dat gaan doen?

(Karel haalt een emmer met natte bankbiljetten in de keuken. Robert spant een stuk waslijn dwars door de kamer. Men hangt de biljetten te drogen. De deurbel rinkelt)

ROBERT: Wat nu...?

KAREL: Wie is 't?

ROBERT: (kijkt aan het raam) Jaak en Bonnie! Trek rap andere kleren aan...!

KAREL: Vergeet niet om die Bonnie te knippen hé!

ROBERT: Hoe gaat dat als hare Jaak erbij is?

KAREL: Die zal ik wel weglokken.

ROBERT: Gaan we dat geld hier laten hangen?

KAREL: Natuurlijk, dan kan Jaak zien dat jij niet zomaar ne gewone sluiswachter zijt! Ge moet respect afdwingen. (reeds bij de trap, met vette knipoog)
Succes, hé peu...! (af langs trap)

(Robert laat Jaak en Bonnie binnen. Jaak rookt een sigaar en laat z'n blik op de natte bankbiljetten vallen)

BONNIE: Is ons Micheline niet thuis?

ROBERT: Die is efkes naar de buurvrouw.

JAAK: Waarom hangt dat geld hier te drogen?

ROBERT: (gooit het van zijn rug) Och, dat zat los in mijn werkbreek en is in 't wasmachien terechtgekomen. Daar zitten nog een paar briefkes in den afloop maar die gooien we wel weg.

BONNIE: Waar is Jones, uwen butler?

ROBERT: Op zijn kamer. Allebei koffie zeker? (af naar keuken)

JAAK: (elleboogstootje naar Bonnie, ad geld) Hoe kan dat...?

BONNIE: Zwart geld witwassen dat doet gij toch ook!

JAAK: Ik begrijp dat niet hé! Waar haalt die Robert al dat geld? (haalt enkele bankbiljetten van de waslijn)

BONNIE: Jaak, hang die terug! Hebt gij nu nooit genoeg?

JAAK: (stopt enkele bankbiljetten in zijn zak) Ik ga er een paar meepakken anders krijg ik inteelt met die van mij!

(Robert komt met de koffie van de keuken)

ROBERT: (tot Jaak, ad biljetten) Ge kunt misschien eens wat blazen!

JAAK: Waarom?

ROBERT: Dan zijn ze wat rapper droog.

JAAK: Ze zijn precies een beetje van kleur veranderd!

ROBERT: Ja, ons Micheline heeft teveel dash gebruikt... (vervolgt met een kwinkslag) ...en dash wast witter dan wit hé!

JAAK: Wat zoudt ge ervan vinden als ik u vroeg om bij mij in dienst te komen? Ik betaal u een loon dat zes keer hoger ligt dan dat ge kunt verdienen als sluiswachter!

ROBERT: En wat moet ik daarvoor doen?

JAAK: Ge kunt koerier worden.

ROBERT: En wat is dat voor iets?

BONNIE: Pakskes wegbrengen en pakskes gaan halen.

JAAK: Tegen een fikse vergoeding uiteraard.

ROBERT: Okee, ik neem uw aanbod aan.

JAAK: Dan moogt ge straks bij mij thuis een wapen komen kiezen.

ROBERT: (verwonderd) Een wapen...? Waar heb ik een wapen voor nodig?

JAAK: Voor uw eigen veiligheid natuurlijk. (haalt zijn wapen uit z'n binnenzak) Da's de mijne. Als ge daar een bolleke van in uwe rug krijgt dan zijt ge van uwe maagzweer vanaf.

ROBERT: Wapens...? Nee, daar doe ik niet aan mee.

JAAK: Okee, dan moet gij maar ne gewone sassener blijven.

ROBERT: Ik wil met uwe maffia niks te maken hebben.

JAAK: Maffia maffia..., wie klapt er nu over maffia?

(Karel komt verkleed als butler van de trap)

KAREL: Een goeiedag, hooggeëerd bezoek.

JAAK: (chagrijnig) Daar is dat zakske dat mijn sigaren dooft! (toont z'n wapen) Nog goesting...? Dan zal ik van u eens een puntzakske maken!

KAREL: Liever een puntzakske dan ne postzak waar dat ge niet over ziet! A propos, uw schoonmoeder heeft gebeld dat ge bij haar eens moet langskomen.

ROBERT: Daar weet ik niks van! (krijgt een por in de rug van Karel)

JAAK: Heeft ze de reden gezegd?

KAREL: Nee.

JAAK: (verbaasd) Tiens, die heeft mijne gsm-nummer toch! (staat recht) Kom Bonnie, dan zullen we eens gaan zien.

BONNIE: Zèg, mijn tas koffie is nog niet leeg hé.

JAAK: Dan zal ik u straks wel komen halen.

KAREL: Neenee, meneer Robert brengt haar wel naar huis. Niet waar, meneer Robert?

ROBERT: Jaja. Laat gij Jaak eens buiten, Jones?

JAAK: Ik weet mijne weg wel. (af langs hall)

BONNIE: Da's raar dat ons ma alleen Jaak wil spreken. (drinkt) 't Is goeie koffie.

(Vervelende stilte. Gebaartje van Karel naar Robert om de aanval op Bonnie in te zetten)

KAREL: Wil ik u efkes alleen laten, meneer Robert?

ROBERT: Neenee, ge moogt blijven. Bonnie en ik hebben toch geen geheimen voor elkaar.

(Robert steekt z'n borst vooruit met vrolijke blik)

BONNIE: (met argwaan) Gij hebt de lotto gewonnen zeker?

ROBERT: Waarom?

BONNIE: Omdat gij zo lacht!

ROBERT: Neenee, ik ben euh...

KAREL: (springt in) ...wat geprikkeld!

(Karel maakt Robert mimisch duidelijk dat hij op goede weg is. Onder volgende dialoog stuurt hij Robert d.m.v. gebaartjes bij van achter de rug van Bonnie)

ROBERT: Wilt ge niet wat uittrekken, Bonnie?

BONNIE: Waarom?

ROBERT: Is 't hier niet te warm?

BONNIE: Allé gij, 't is hier om te bevrozen.

ROBERT: (tot Karel) Zet de vloerverwarming eens wat hoger. (tot Bonnie) Ik voel me vandaag zo zwoel, zo sensueel hé. Heel mijn lichaam trilt.

BONNIE: Dat zal 't begin van de griep zijn.

(Telkens Bonnie omkijkt houdt Karel zich onbeweeglijk stil)

ROBERT: Hoe is 't met... met uw dingskes...?

BONNIE: Welke dingskes?

ROBERT: Wel euh...

KAREL: (springt hem bij) ...met uw moedervlek?

BONNIE: Goed. Wilt gij die eens zien?

ROBERT: Nee. (herpakt zich als Karel bevestigend knikt) Allé ja, misschien wel. Waarom ook niet, hihi! (onwennig lachje)

(Bonnie toont de moedervlek op haar bil. Karel dreigt te ontsporen)

BONNIE: Uwen butler doet zo raar, Robert?

ROBERT: Ja, hij is nogal gauw geprikkeld.

BONNIE: (knijpt in Karels wang) Die deug niet zal ook niet veel gewoon zijn hé. Ge hebt van die venten die al tilt slagen als ze een blote bil zien!

ROBERT: Maar ge hebt er ook die meer gewoon zijn en ook meer willen.

BONNIE: Jaak niet, die valt elke avond als nen blok in 't slaap! Nog voor ik onder de lakens lig snurkt die alle duivels uit de hel.

ROBERT: Gij moogt toch gezien worden, hé Bonnie.

BONNIE: Vindt ge?

ROBERT: Ja. Ik denk dat 't voor u moeilijk is om de venten van uw lijf te houden.

BONNIE: Toch niet hoor. Ik laat hen altijd maar begaan. (speels op rijm) Van wat kussen en wat tassen kan toch niks wassen!

(Karel dreigt uit z'n krammen te schieten. Hij duwt Robert tot vlakbij Bonnie)

BONNIE: Is er iets...?

KAREL: Ja, meneer Robert zou u iets willen vragen, maar hij durft niet.

ROBERT: Jawel, ik durf wel maar ik weet niet hoe dat gij daar gaat op reageren.

KAREL: Meneer Robert zou met u eens graag... in de kuip willen duiken, madam.

BONNIE: Da's spijtig, ik hou niet zo van zwemmen.

KAREL: Neenee, hij wil met u eens... (kotst het er uit) ...wippen...!

BONNIE: Wippen...? Hoe gaat dat nu hier op deze stoel?

KAREL: Misschien op de sofa...?

BONNIE: (gaat recht in de sofa staan) Willen we dan eens met ons drieën wippen? Maar niet te hoog hé want ik word rap duizelig.

KAREL: Ge begrijpt mij niet goed, madam. Robert wil... eens van de grond gaan!

BONNIE: (tot Robert) Waarom? Passen uw schoenen niet?

KAREL: Hij wil met u de sterren zien, madam.

BONNIE: Hoe kan dat nu in 't midden van den dag...?

KAREL: Hij wil met u... hoepdepoeep...

BONNIE: (vervolgt speels) ...op de stoep?

KAREL: Nee, hij wil met u...

(Micheline komt plots binnen langs hall)

KAREL: (bij zichzelf) Ja, nu wilt 'm niks meer, hé zèg! (stil tot Robert) Gij zijt nen uil...!

(Robert en Karel halen de waslijn weg en gaan beiden af naar keuken)

MICHELINE: Is Jaak er niet bij?

BONNIE: Die is doorgereden naar ons ma. Zèg Micheline, uwe Robert mankeert die iets?

MICHELINE: Jaja, zo'n crisis maakt 'm elk jaar door rond deze periode. Dan wordt zijn bloed dunner en dan durven zijn stoppen al eens doorslagen!

BONNIE: Ik zal dan ook maar eens opstappen.

MICHELINE: Wil ik u met den auto naar ons ma doen?

BONNIE: Neenee, ik ga wel te voet. Zo'n wandeling zal me goed doen. Tot ziens, hé zusje. En zeg tegen Robert dat 'm zich maar eens moet laten onderzoeken. (af langs hall)

(Karel op van keuken)

KAREL: (stiekem tot Micheline) Weet gij dat Robert u wil betoveren...?

MICHELINE: Robert leest veel te veel! Soms slaagt 'm de realiteit en zijne fantasie door elkaar.

KAREL: Ik zal 'm dat wel eens afleren.

MICHELINE: Hoe?

KAREL: Laat dat maar aan mij over.

(Robert op van keuken met een fles cognac)

MICHELINE: Wat krijgen we nu...?

ROBERT: Ik heb eens een fles cognac gekocht in plaats van looza. Ik wil en ik zal nen echte vent worden!

(Robert drinkt, maar de cognac brandt duidelijk in z'n keel. Hij hoest zich te pletter. Micheline hoofdschuddend af naar de keuken)

ROBERT: Wat deed ik verkeerd?

KAREL: Ge moet eerst gorgelen en dan slikken. Dan heeft uwe mond de kans om al een beetje te wennen aan die cognac.

ROBERT: Ik kan niet gorgelen.

KAREL: Zèg, wat kunt gij eigenlijk wel? Die Bonnie geeft u de pap in de mond, maar gij wilt niet slikken. Ze laat u zelfs de moedervlek op haar bil zien. Wat doet meneer Robert? Hij durft er niet eens naar kijken!

ROBERT: Gaat gij bij Bonnie soms ook ne patat meesteken...?

KAREL: Nee, die woont niet op mijne ronde!

ROBERT: Hoe wist gij dan dat Bonnie een moedervlek op haar bil had?

KAREL: Elke vrouw van die leeftijd heeft toch een moedervlek op haar chassis staan zeker!

ROBERT: Ons Micheline toch niet!

KAREL: Oh nee...? Dan moet ge maar eens goed op haar rechterbil kijken!

ROBERT: Ja, gij kunt dat weten hé!

KAREL: Ik heb een zwak voor moedervlekjes.

ROBERT: Ge maakt me stilaan héél boos, faktor! Wete gij dat!

KAREL: Waarom?

ROBERT: Ik wil niet meer herinnerd worden aan dat gevalleke tussen u en ons Micheline!

KAREL: Okee, ik zal erover zwijgen. Maar ge moet wel eens nen andere matras kopen want den deze is versleten. En de vering van uw bed piept gelijk ne nest jonge mussen!

ROBERT: Karel Kanon...?

KAREL: Ja, meneer Robert.

ROBERT: Houdt uwe mond of ik trek seffens uwe kop uit!

KAREL: Waar moet ik dan mijn kepie opzetten?

ROBERT: (brult naar de keuken) Micheline, kom eens efkes naar hier...!

(Micheline komt van keuken)

MICHELINE: Staat het huis in brand?

ROBERT: Ga hier eens op ne stoel zitten! (neemt zijn boek erbij) We zullen dat duiveltje eens rap uit uw lijf jagen. (leest vanuit boek en beweegt zijn hand horizontaal boven haar hoofd) Diabolus diabolus...

KAREL: (onderbreekt) Zoudt ge dat wel doen, Robert?

ROBERT: Waarom niet?

KAREL: En als er eens iets scheefloopt?

ROBERT: Daar kan niks scheeflopen, alleen dat duiveltje in ons Micheline zal wegblijven. Voorgoed!

KAREL: Ik heb er niks mee te maken als 't verkeerd afloopt hé!

ROBERT: Och bangerik dat ge daar staat...!

KAREL: Mijn vader hebben ze ook eens betoverd, 10 jaar geleden. Hij denkt nog steeds dat 'm Napoleon is!

ROBERT: (begint er weer aan) Diabolus diabolus, abi in malam pestem, abi ad acherontem.

KAREL: (stil tot Micheline) Hij gaat achterom, zegt 'm!

ROBERT: Wacht, ik ben nog iets vergeten. Ik moet nog nen doek over hare kop leggen. Micheline, waar kan ik ergens nen doek vinden?

MICHELINE: In de wasplaats.

(Robert af langs keuken)

MICHELINE: En nu...?

KAREL: Nu gaat gij er rap vandoor!

MICHELINE: Waar naartoe?

KAREL: Da's eender. Ge kunt zelfs gaan winkelen. Kom tegen vanavond maar terug. Snel, snel...!

MICHELINE: Tot straks en amuseer u.

KAREL: Dat zal ik zeker doen.

(Micheline af langs hall. Karel haalt een grote groene plastic kikker

tevoorschijn en zet die op de plaats waar Micheline zat. Robert komt van keuken met een handdoek)

ROBERT: Waar is ons Micheline...?

KAREL: (pseudo-verbaasd) Tiens...! Waar is die naartoe?

ROBERT: Kom Karel, zeg mij waar...

KAREL: (verbetert) Ik heet "Jones"!

ROBERT: Dat interesseert me niet. Vertel mij liever waar ons Micheline zit!

KAREL: Die hebt gij toch weggetoverd!

ROBERT: (staart Karel onthutst aan) Hoe kan dat...?

KAREL: Ja, dan zult ge wel iets verkeerd gedaan hebben, maar uw Micheline was plots verdwenen!

ROBERT: Hebt gij haar zien vertrekken?

KAREL: Maar nee. Plots was die weg en stond dat ding in de plaats!

ROBERT: Ding...? Welk ding...? (zo'n oog valt op de plastic kikker, dan verbaasd)
Ne kikker...?

KAREL: Ja, ge hebt haar betoverd in ne kikker. En 't is ne schone, amaa...!

ROBERT: En wat nu...?

KAREL: Ja, dat vraag ik me ook af.

ROBERT: Ik had er nooit mogen aan beginnen hé.

KAREL: Zeg niet dat ik u niet verwittigd heb hé!

ROBERT: En dan heeft die kikker nog just een kleur die ik niet kan uitstaan!

KAREL: Gij had liever nen blauwe met witte bollekes zeker? (kijkt op horloge) 't Is bijna middag. Ik krijg honger. Ik zal de tafel gaan dekken.

ROBERT: En wat moet ik met die kikker doen...?

KAREL: Maar laten meeëten zeker.

ROBERT: (aan het eind van z'n latijn) Hoe is 't mogelijk? Hoe is 't mogelijk?

KAREL: (plots) Ik weet wat we kunnen doen...!

ROBERT: Watte?

KAREL: We gaan naar de Chinees.

ROBERT: Waarom?

KAREL: Ik heb goesting in kikkerbillekes...!

DERDE BEDRIJF (tweede scène)**DIE LATE NAMIDDAG**

(Robert probeert Micheline met de hulp van zijn boek terug te halen, maar zonder succes. Karel volgt het spektakel nauwlettend. De handdoek ligt over de kikker)

ROBERT: Rana rana, ad propositum reverti... (trekt de handdoek nieuwsgierig weg) Hij staat er nog! (pakt de kikker beet en wil die boos door de kamer gooien) Godver...

KAREL: (houdt Robert tegen) Een beetje voorzichtig met die kikker hé!

ROBERT: 't Is toch maar een stuk speelgoed zeker.

KAREL: Neenee, dat is Micheline...! (presenteert Robert de fles cognac) Hier, drink nog maar eens!

ROBERT: (drinkt van de fles) Kunt gij van mij ook gene kikker maken?

KAREL: Ja, en dan zit ik hier met twee kikkers!

ROBERT: Maar dan ben ik toch weer samen met ons Micheline.

KAREL: Allé, vooruit dan. Wat moet ik doen?

ROBERT: Ge leest deze zin uit het boek terwijl ge met uw hand over mijne kop wrijft.

KAREL: (begint eraan) Diabolus diabolus... 't Is maar te hopen dat ge niet verandert in ne reiger!

ROBERT: Waarom?

KAREL: Als ge dan Micheline opeet dan staan we nog verder van huis!

ROBERT: Allé, begin maar!

KAREL: Diabolus diabolus, abi in malam pestem, abi ad acherontem...! (tot Robert) Voelt ge al iets?

ROBERT: Nee.

KAREL: Zeg eens iets!

ROBERT: Waarom?

KAREL: Als ge "kwaak kwaak" zegt dan weet ik dat we op goeie weg zitten.

ROBERT: (gooit de handdoek uitgeblust over de kikker) Nu kan ik mijn nageslacht ook wel vergeten!

KAREL: Hoop maar nooit meer op kindjes. Denk eerder aan dikkopjes! Maar dan kunt ge de schoonste uitkiezen en de rest door de wc chassen hé!

ROBERT: Hoe moet ik dat nu gaan uitleggen aan haar familie?

(Er wordt aan de deur gebeld. Karel kijkt aan het raam)

ROBERT: Wie is 't?

KAREL: Uw schoonmoeder!

ROBERT: (in paniek) 't Is niet waar hé...! Hoe moet ik haar aan 't verstand brengen dat haar dochter veranderd is in ne kikker?

KAREL: Ge kunt haar best de waarheid vertellen vooraleer ze tegen u klacht neerlegt bij de politie!

(Deurbel rinkelt opnieuw enkele keren)

ROBERT: Zoudt gij ook niet verdwijnen?

KAREL: Ook met die handdoek?

ROBERT: Maar nee. Gij moogt u niet laten zien in die kleren!

KAREL: Ik zal voor 't eten zorgen.

ROBERT: Daar ligt nog een gebraden kieke in de microgolf. Dat moogt ge opwarmen.

KAREL: Ik zal er wat appelspijs bijmaken, da's lekker.

(Karel zet de fles cognac in de bar en gaat naar keuken. Robert gooit de handdoek over de kikker en laat Evelyne binnen)

EVELYNE: Wat heb ik gehoord? Naar 't schijnt hebt ge ook nog nen butler in dienst?

ROBERT: Ja, maar die is er efkes niet.

EVELYNE: Ge maakt vooruitgang, eerst nen tuinman en nu al nen butler. 't Komt hier nog in orde.

(Robert weet met zichzelf geen blijf meer en loopt nerveus door de kamer)

EVELYNE: (ruikt aan z'n adem) Hebt gij gedronken?

ROBERT: Ja, ik heb gedronken. En daar heb ik een heel goei reden voor.

EVELYNE: Ik hoop 't voor u. Is ons Micheline niet thuis?

ROBERT: Jawel.

EVELYNE: Waar zit ze?

ROBERT: Hierbinnen...!

EVELYNE: Hoe...? (kijkt de kamer rond) Ik zie haar niet.

ROBERT: Natuurlijk niet, ik heb haar deze middag veranderd in... in ne kikker!

EVELYNE: Gij zijt echt zat hé...!

ROBERT: Nee Evelyne, ik heb haar betoverd en zij is ne kikker geworden!

EVELYNE: Ge zwanst wel zeker!

ROBERT: Gelooft ge me niet? (trekt handdoek weg) Hier zit ze...!

(Evelyne bestudeert de kikker)

ROBERT: (neemt de kikker van haar af) Zèg, een beetje voorzichtig met Micheline hé...!

EVELYNE: En nu...?

ROBERT: Ja, wat nu...? Ik zal haar bij den TV zetten. (zet TV aan) "Home and away" zag ze altijd graag.

EVELYNE: Ge houdt me toch niet voor 't lapke hé?

ROBERT: Maar nee.

EVELYNE: Is er koffie?

(Robert schenkt drie kopjes uit en zet een kopje met een koekje bij de kikker)

ROBERT: (tot kikker) En drink maar eens goed, Michelineke! Dat zal u deugd doen!

(Evelyne kan haar ogen nauwelijks geloven)

ROBERT: (vervolgt tot kikker) En als ge wat wilt rusten dan zal ik wel een kussentje onder uw pootjes leggen.

EVELYNE: Zijt gij ergens met uwe kop tegen gelopen of zo?

ROBERT: Geloof me nu toch eens als ik u iets zeg.

EVELYNE: En hoe komt het dat ons Micheline veranderd is in ne kikker?

ROBERT: We deden een spelleke en... en plots was zij ne kikker!

EVELYNE: Uw spellekes ken ik. Heel uw huwelijk met ons Micheline is een spelleke!

ROBERT: Kunt gij eens wat minder luid roepen want daar kan ne kikker niet tegen. Seffens springen z'n trommelvliezen!

EVELYNE: En wat gaat ge nu doen?

ROBERT: Hier in 't midden van de kamer maar nen bassin graven zeker.

EVELYNE: (maakt aanstalte om door te gaan) Zeg tegen ons Micheline dat ik hier ben geweest.

ROBERT: Waarom zegt ge haar dat zelf niet?

EVELYNE: (tot kikker) Michelineke, ik geloof er niet veel van maar als ge mij moest horen, tot morgen hé kind.

ROBERT: (tot kikker) Wat zegt gij nog tegen uw moeder, Micheline? (legt zijn oor te luisteren tegen de kikker)

EVELYNE: Wat antwoordt ze?

ROBERT: Kwaak kwaak...! Ja, wat kan ne kikker anders zeggen!

EVELYNE: (met minachting) Snul...! (gaat er vandoor)

(Robert ziet het niet meer zitten, haalt de fles cognac uit de barkast en drinkt een scheut. Hij zet z'n pet met oorlapen op en steekt z'n broekspelden op z'n broek. Karel komt van de keuken)

KAREL: Sorry, maar mijnen appelspijs is mislukt. (geen reactie van Robert) Waar gaat gij naartoe...?

ROBERT: Heu...?

KAREL: Waar dat gij naartoe gaat...?

ROBERT: Ik versta u niet.

KAREL: Dan moet ge de vleugels van uw klak omhoog zetten!

ROBERT: Heu...?

KAREL: (doet één klep van de pet omhoog, dan zéér luid) Waar gaat gij naartoe...?

ROBERT: (zet z'n pet af) Ik ga in 't kanaal springen!

KAREL: Zijt gij zot geworden?

ROBERT: Hoe kunnen wij ons Micheline in godsnaam terug tevoorschijn toveren?

KAREL: Op dezelfde manier gelijk zij verdwenen is zeker!

ROBERT: Ik stond in de keuken en...

KAREL: Ga dan terug naar de keuken hé, maar zet eerst die kikker op die stoel en hang er nen handdoek over!

ROBERT: (hangt handdoek over de kikker) Als er iets gebeurt dan roept ge maar! (af naar keuken)

(Plots tikt Micheline op het venster. Karel maakt gebaartje dat ze mag binnenkomen)

KAREL: (als Micheline binnenkomt) We zitten op schema. Hij heeft 't goed te pakken hé!

MICHELINE: We gaan toch niet te ver?

KAREL: Maar nee, hij moet z'n leske eens leren! Ga hier rap op die stoel zitten!

(Karel verstopt de kikker onder een sofa, Micheline zet zich op de stoel met de handdoek over haar hoofd)

KAREL: (roept naar de keuken) Robert, kom eens kijken...!

(Robert komt van keuken en ontdekt Micheline onder de handdoek)

ROBERT: (blij verrast) Oh Michelineke, ge moest eens weten hoe blij ik ben.

MICHELINE: Dus ge ziet mij nog graag?

ROBERT: Maar natuurlijk.

MICHELINE: Dan zullen we alles wat hier de laatste dagen gebeurd is maar zo vlug mogelijk vergeten zeker!

ROBERT: Oh nee! De afspraak was dat ik ook een slipperke zou maken.

MICHELINE: Dan zou ik maar stillekes beginnen voor ik van gedachten verander.

KAREL: Hoe voelt dat zo om ne kikker te zijn?

MICHELINE: Ik heb een beetje spierpijn en mijn wangen doen zeer.

KAREL: Da's maar normaal als ge niks anders kunt dan wat rondspringen en "kwaak kwaak" roepen.

MICHELINE: Hoe zit 't, Robert? Gaat gij nog een poging doen om een vrouw te versieren of wat?

ROBERT: Ja, maar wie...?

KAREL: Hebt gij geen vriendinnen, Micheline?

MICHELINE: Jawel, Tanja.

ROBERT: (enthousiast) Ja zèg, en die Tanja mag er zijn hé. Zij is trouwens nog vrij ook.

KAREL: Getrouwd is plezanter.

ROBERT: Wilt gij uwe mond eens houden!

MICHELINE: Okee, ik zal Tanja vragen of ze morgen efkes langskomt.

KAREL: En zal 't dan lukken?

ROBERT: Waarom niet?

KAREL: Omdat gij dat tikkeltje mannelijkheid mist dat nodig is om een vrouw te versieren.

ROBERT: Ik heb indertijd ons Micheline toch kunnen versieren!

MICHELINE: Neenee, ik heb u versierd!

KAREL: Ik wil hier morgen niet in affronten vallen als die Tanja hier is hé!

ROBERT: Zeg me dan wat ik moet doen!

KAREL: Veronderstel nu dat ik die Tanja ben en gij moet mij versieren! Hoe zoudt gij eraan beginnen om mijn hart te veroveren?

ROBERT: Gewoon zeker.

KAREL: Maar wat is "gewoon" bij u? Allé, hoe gaat ge mij aanspreken?

ROBERT: Ik zal eerst nog eens drinken dan heb ik wat meer inspiratie. (drinkt van de fles cognac)

MICHELINE: Ja, drink maar veel. Straks weet ge niet meer wat ge zegt!

ROBERT: (valt op zijn knieën voor Karel) Tanja, wilt ge met mij trouwen...?

KAREL: Wie spreekt er nu al van trouwen?

ROBERT: Ikke.

KAREL: Maar ge slaagt de rest allemaal over! Gij ziet mij voor den eerste keer hé.
Hoe spreekt ge mij dan aan?

ROBERT: Goeiendag madam.

KAREL: Maar nee! Ge moet eerst een attentie maken over... over de onderdelen
van mijn lichaam bijvoorbeeld.

ROBERT: Welke onderdelen?

KAREL: Da's eender.

ROBERT: (gespeeld) Amaai Tanja, gij zijt ook goed geschapen hé! (gebaartje van
grote borsten) Is dat allemaal echt of is dat silicone...?

KAREL: Stop stop stop...! Ge moogt over alles beginnen behalve over mijne
groentewinkel! Zeg eens iets over mijn ogen, over mijn haar, over mijn lijntje.

ROBERT: Hoe weet gij dat allemaal zo goed?

KAREL: Uit ervaring? Gij moet eerst en vooral laten zien dat ge me wilt en dat ge
zelfs den hoogste berg wilt beklimmen om mij te veroveren. Als ik dat niet
weet hoe kan ik u dan een teken geven dat ik ermee akkoord ga...?

ROBERT: Da's precies nog niet gemakkelijk?

KAREL: Tegen wie zegt ge 't! Denkt ge dat ik voor mijn plezier vreemdga!

ROBERT: Kunt gij 't nog eens voordoen?

KAREL: (charmant en attent tot Micheline) Michelineke, ik...

ROBERT: (onderbreekt luid) NIET bij ons Micheline! Bij mij...!

KAREL: (overdreven aardig tot Robert) Uw ogen zijn zo blauw als druiven, uw
lippen als rode kersen, uw wangen als zachte perziken....

ROBERT: Zèg, ik ben gene fruitkorf hé!

KAREL: Goed, als de eerste attentie gemaakt is dan zult ge een mimisch antwoord
krijgen. Dat kan gaan van een lachje, tot een beweging, of ne sensuele blik.
(knipoogt lonkend naar Robert) Pas op, 't gaat komen hé! Ziet ge 't nog niet?
't Is op komst hé!

ROBERT: Zit er een vlieg in uw oog?

KAREL: Maar nee! Dat is mijn antwoord op uw attentie! Dat wilt zeggen "pak me
maar"!

ROBERT: U pakken...?

KAREL: Ja. En dan moet gij uw hengeltje uitgooien! Siroop aan uwe vliegvanger
smeren en mij in 't bed lokken.

ROBERT: Ik hou niet zo van siroop. Is choco ook goed?

KAREL: (zuchtend, bars) Ge zijt mij weer aan 't prikkelen, hé Robert!

ROBERT: Dat is toch de bedoeling.

KAREL: (luider) Die "klik" moet er eerst zijn. Dat is voor mij hèt moment om me aan
u over te geven! Verstaat gij dat niet!

ROBERT: En waar moet dat klikken?

KAREL: Bij mij hé!

ROBERT: Dat gaat niet.

KAREL: Waarom niet?

ROBERT: Ik weet dat knopke niet staan!

KAREL: Oh meneer weet de knopkes niet staan? Dan moet ge 'r niet aan
beginnen! (tot Micheline) Kunt gij uw knopkes eens efkes laten zien aan
meneer?

ROBERT: Ge moet ons Micheline er buiten laten!

KAREL: Hoe kan ik u anders uitleggen hoe dat ge een vrouw moet versieren?

ROBERT: Ik moet U toch niet versieren! Ik moet die Tanja versieren!

KAREL: Als gij die Tanja morgen zó gaat versieren dan is die hier rapper buiten dan ze binnen is!

ROBERT: (als z'n blik op de kikker onder de sofa valt) Wat is dat daar...? (raapt de plastic kikker op)

KAREL: Ne plastieke kikker.

ROBERT: Dat zie ik ook wel. Hoe komt dat ding hier...? Nu ons Micheline terug is moest die kikker toch weg zijn!

KAREL: (bekent) Dat heb ik gedaan...!

ROBERT: Dus gij wilt zeggen dat dat allemaal opgezet spel was? KAREL: Ja. Anders wilt gij toch niet luisteren!

ROBERT: Kunt ge geloven dat ik goesting krijg om héél kwaad te worden?

KAREL: Wat lost dat op?

ROBERT: Hoe langer gij hier zijt hoe meer ik begin te denken dat gij mij een loer wilt draaien. Hebt ge liever dat ik u buitengooi?

KAREL: Ik ga de microgolf aanzetten dan kunnen we seffens gaan eten. (af naar keuken)

(Robert haalt een pak vogelzaad uit de barkast en speelt er een soeplepel van naar binnen)

MICHELINE: Wat doet gij daar...?

ROBERT: Eten. Waarom?

MICHELINE: (bekijkt het pak) Wat is dat...?

ROBERT: Vogelzaad. Ik kan al bijna fluiten. Kijk maar...! (doet een mislukte poging)

MICHELINE: Waarom doet gij dat?

ROBERT: Om euh... voor mijne... allé, ge weet wel hé.

MICHELINE: Nee, ik weet 't niet!

(Karel komt van keuken)

ROBERT: Vraag dat maar eens aan Karel Kanon. Die doet dat ook, 's morgens, 's middags en 's avonds!

MICHELINE: Eet gij ook vogelzaad, Karel?

KAREL: Wel euh..., eigenlijk niet! (heeft moeite om niet in lachen uit te barsten) Ik euh..., daar is eigenlijk niks van waar.

ROBERT: Wàt zegt gij daar....?

KAREL: Ja, dat was eigenlijk maar als grap bedoeld.

ROBERT: Watte...? Gij se smeerlap...!

KAREL: Ik moet naar mijn kieke gaan kijken. (wil af naar keuken)

MICHELINE: Welk kieke?

KAREL: Dat in de microgolf zit.

MICHELINE: Maar ik heb dat kieke deze morgen in de diepvries gestoken...!

KAREL: Wat zit er dan nu in de microgolf...?

ROBERT: Wat hebt gij erin gestoken...?

KAREL: Niks. Daar zat al iets in. Ik heb de microgolf gewoon aangezet!

(Plots horen we een doffe knal op de achtergrond)

KAREL: Oei..., wat was dat...?

ROBERT: Dat was de microgolf...!

KAREL: Dan zal ik maar eens gaan kijken...! (snel af naar de keuken)

ROBERT: Ik hou 't hier niet meer uit hé!

MICHELINE: (troost hem) Dat betert wel als ge uw eerste slipperke gemaakt hebt.

(Karel komt traag van de keuken. Hij houdt duidelijk iets verstopt achter z'n rug)

MICHELINE: Wat zat er nu in de microgolf?

KAREL: Ik durf 't eigenlijk niet goed zeggen!

ROBERT: Kom Karel, niet flauw doen hé.

KAREL: Ik kon er ook niks aan doen, Robert...! (toont een zwarte kattenpels)

MICHELINE: (met de hand voor haar mond van verbazing) Wat is dat...?

ROBERT: Dat is de kat van Rosette...?

KAREL: Dat WAS de kat van Rosette! De rest hangt tegen den binnenkant van de microgolf...!

VIERDE BEDRIJF**VOLGENDE DAG - AVOND**

(Gesprek tussen Micheline en Robert die nerveus door de kamer kuiert)

MICHELINE: Gij zijt precies nerveus?

ROBERT: Nee zeker. Als seffens die Tanja komt dan wordt dat voor mij het uur van de waarheid!

MICHELINE: Wel euh, ik heb naar Tanja getelefoneerd en...

ROBERT: (onderbreekt) Micheline, kunt ge nu eens efkes zwijgen over die Tanja? Seffens ben ik haar al beu en ze is nog niet hier!

MICHELINE: Jamaar, Tanja is...

ROBERT: (onderbreekt weer) Ge maakt me nog nerveuzer dan ik al ben! Ik heb deze nacht zelfs niet kunnen slapen door altijd maar aan die Tanja te denken!

MICHELINE: En ik heb niet geslapen door de schuld van die vogel van Karel Kanon!

ROBERT: Waar zit die fakteur ergens?

MICHELINE: Boven.

ROBERT: Al heel den dag? Wat doet die daar?

MICHELINE: Ik heb nogal werk gehad aan zijn kostuum.

ROBERT: Welk kostuum?

MICHELINE: Dat zult ge straks wel zien.

(Er wordt aan de deur gebeld)

ROBERT: (vrij ongerust) Dat zal die Tanja toch nog niet zijn zeker...?

MICHELINE: (loert aan het raam) Nee, 't is ons ma en ons Bonnie.

ROBERT: Nu gaan we in de problemen komen als Karel Kanon zich laat zien.

MICHELINE: Waar gij u druk over maakt.

(Micheline laat Evelyne en Bonnie binnen)

BONNIE: Jaak kon niet meekomen. Die ging een restaurantje doen met enkele zakenrelaties.

ROBERT: (haalt opgelucht adem) Da's een pak van mijn hart.

EVELYNE: Naar 't schijnt valt uwen butler Jaak zelfs lastig. Is dat waar?

MICHELINE: Onzen butler moet zich nog wat aanpassen. Hij is hier nog maar pas in dienst.

EVELYNE: Wanneer kan ik hem eens zien? Ik hou van butlers die bezorgd zijn om het lot van hun baas.

BONNIE: En ik wil uwen tuinman eens zien.

ROBERT: Dat gaat niet. Den butler houdt zijne siësta en de tuinman...

(Plots stoot Karel binnen langs de trap. Hij is aan zijn linkerkant gekleed als tuinman en aan de andere kant als butler. Hij beweegt zich op een manier zodat het bezoek telkens maar één kant van hem te zien krijgt. Robert fronsst de wenkbrauwen als hij Karel van kop tot teen inspecteert. Onder volgende

replieken verandert Karel steeds van personage achter de keukendeur)

EVELYNE: (stelt hem voor aan Evelyne en Bonnie) Dat is Charel de tuinman. (tot Karel) Weet gij waar Jones den butler zit?

KAREL: Ja, in de keuken.

EVELYNE: Stuur hem eens efkes naar hier!

KAREL: Ja madam. (af naar keuken)

(Oogcontact tussen Micheline en Robert. Karel komt als butler van keuken)

KAREL: Wat is er tot uw dienst, madam?

EVELYNE: Ooh, wat ne lieve mens. 't Is precies nen echte! (slaat op zijn kontje)

BONNIE: Ik wil de tuinman nog eens zien.

KAREL: Zal ik 'm eens gaan roepen, madam?

BONNIE: Ja.

(Karel af naar keuken)

EVELYNE: Wat doen die daar allebei in de keuken?

ROBERT: Wat doet ne mens zoal in de keuken? Eten zeker.

(Karel op als tuinman)

KAREL: Heeft er iemand mij geroepen?

BONNIE: Kijk eens wat een schatje. Ik zou ook wel nen tuinman willen.

EVELYNE: Zeg tegen Jaak dat 'm er ook ene in dienst moet nemen hé.

BONNIE: Maar wij hebben genen hof op ons appartement.

EVELYNE: (tot Karel) Kunt gij voor ons iets uitschenken?

KAREL: Dat moet ge aan den butler vragen, hé madam.

EVELYNE: Roep de butler dan eens!

KAREL: Wat wilt ge? Dan zal ik hem de bestelling al doorgeven.

EVELYNE: Koffie.

BONNIE: Ik ook.

KAREL: Komt in orde. (af naar keuken)

EVELYNE: (tot Robert) Zo'n twee werkkrachten, dat moet nogal iets kosten?

MICHELINE: Och ma, ze zijn maar op proef.

BONNIE: En 't is handig als ge 's avonds met u vier wilt kaartspelen.

(Karel op als butler met koffie op dienblad)

EVELYNE: (inspecteert het dienblad) Ge zijt de suiker vergeten!

KAREL: Dat ligt aan die tuinman hé, die zet de pot suiker nooit terug op z'n plaats!
(af naar keuken)

EVELYNE: Ge moet ze van in 't begin goed opleeren, hé Micheline. En ze moeten attent en vriendelijk blijven tegen het bezoek hé.

(Karel op als butler met de suiker)

KAREL: Wensen de dames nog iets?

BONNIE: De melk. Er is nog geen melk!

KAREL: De melk...! (af naar keuken)

EVELYNE: Hij vergeet precies wel veel hé.

BONNIE: Ja, hij moet precies nog veel leren.

ROBERT: Zijnen vorige baas dronk zijne koffie zwart, vandaar!

(Karel op als butler met de melk)

KAREL: Hier is de melk, dames.

EVELYNE: Hoe moet ik in mijne koffie roeren?

KAREL: Met uwe vinger zal dat slecht gaan, hé madam! Wil madam een lepeltje?

EVELYNE: Als 't enigszins zou kunnen.

(Karel af naar keuken)

EVELYNE: Precies dat 'm zijne stiel toch niet goed kent.

(Karel komt per vergissing op als tuinman)

KAREL: Voilà, hier zijn de lepelkes.

BONNIE: Waarom kan die butler die lepelkes niet brengen?

KAREL: Ik zal 't hem eens vragen. (af naar keuken en direct weer op als butler)
Wat willen de dames weten?

BONNIE: Waarom brengt die tuinman de lepelkes en gij niet?

KAREL: Omdat ik soms zijne ladder help vasthouden als 'm de bomen aan 't snoeien is, madam. En hij helpt mij soms met den afwas. Niet waar, meneer Robert?

ROBERT: Jaja.

KAREL: Wensen de dames nog iets?

EVELYNE: Zeg tegen de tuinman eens dat mijnen dwergcipres vannacht bevroren is!

KAREL: Och madam, hij geeft zich uit voor tuinman maar hij weet nog niet eens hoe hij ajuin moet planten!

EVELYNE: En weet gij dat?

KAREL: Ja madam, met de scheut naar boven en met de wortel naar beneden. (minder luid) 't Is eigenlijk maar nen tuinman van m'n voeten. En dan zingt 'm heel den dag door: "Wat groeit er in mijnen hof"? En dan moet ik zingen: "Ajuin, peterselie, radijskes... Ik mag 't eigenlijk niet zeggen, maar die tuinman is... (gebaartje van getikt).

EVELYNE: Durft gij hem dat vertellen?

KAREL: Denkt ge dat ik schrik heb van die tuinman? Let maar eens op, madam! (stroopt één mouw op en dan af naar keuken)

BONNIE: Het botert precies niet tussen die twee!

MICHELINE: Och, 't zijn twee verschillende karakters. Maar dat zal wel beteren na verloop van tijd.

(We horen op de achtergrond dat beide personages met elkaar ruziën, geluid van vallend glas)

BONNIE: Oei, ik geloof dat ze stukken maken!

EVELYNE: Ja, 't zit er daar goed tegen precies!

BONNIE: Robert, moet gij niet gaan helpen voor dat ze uw beste servies aan diggelen slagen?

ROBERT: Och, laat ze hun colère maar eens uitwerken.

EVELYNE: Daar gaan toch geen ongelukken van komen hé?

ROBERT: Maar nee.

BONNIE: En als ze elkander vermoorden?

(De keukendeur vliegt open. In deuropening merken we dat de hand van de tuinman de butler langs achter bij de keel grijpt, afgrijselijke geluiden, dan sluit de deur weer)

MICHELINE: Dus, dat was onzen butler en onzen tuinman.

ROBERT: We waren van zin om ook nog een poetsvrouw in dienst te nemen, maar daar zullen we nog maar eens efkes mee wachten!

(De telefoon rinkelt. Robert neemt op)

ROBERT: (tot Bonnie) 't Is voor u. Jaak wil u onmiddellijk spreken!

BONNIE: (door hoorn) - - - Ja, ik kom direct. (haakt in)

EVELYNE: Wat scheelt er?

BONNIE: Jaak is gearresteerd in een restaurant wegens het uitgeven van vals geld...!

EVELYNE: Ik wist niet dat Jaak zich daarmee bezighield!

BONNIE: Kom ma, dan zijn we direct weg!

(Bonnie en Evelyne af langs hall. Karel op van keuken met een glas water)

MICHELINE: Wat is er kapotgefallen in de keuken?

KAREL: Een kopke van uw nieuw eetservies. Maar dat was mijn schuld niet.

MICHELINE: Van wie dan wel?

KAREL: (draait zich 180 graden) Van den butler...! (geeft glas water aan Robert)
Opdrinken!

ROBERT: Wat is dat...?

KAREL: Ik heb voor u zo'n blauw pilleke in dat glas gedaan tegen dat die Tanja komt.

ROBERT: Waarom moet dat opgelost worden in water?

KAREL: Als dat onderweg blijft steken dan worden alle plaatsen stijf waar dat pilleke passeert.

ROBERT: (drinkt op, kijkt op zijn uurwerk) Die Tanja blijft wel lang weg hé!

MICHELINE: Die Tanja komt niet, Robert!

ROBERT: (verbaasd) Hoe...?

MICHELINE: Nee, ik heb naar Tanja getelefoneerd, maar ze zit in Italië.

ROBERT: En dat zegt ge me nu pas...?

MICHELINE: Ik probeer u dat al nen hele tijd te zeggen maar ik kreeg er geen speld tussen!

ROBERT: Dat wordt dan weer niks vandaag!

KAREL: (met vingertje in de hoogte) Hola..., ik heb voor een vervangster gezorgd.

'k Heb wel lang moeten zoeken maar uiteindelijk toch iemand gevonden. Ze heet Annemie...!

ROBERT: Ik hoop dat ze even schoon is als die Tanja?

KAREL: Maar natuurlijk. Een bloem van een vrouw! Maar ge moet haar goed behandelen, dan kan ze nog eens terugkomen.

MICHELINE: Niks van! Eén slipperke is er gezegd!

(Er wordt aan de deur gebeld)

KAREL: Dat zal Annemie zijn. Micheline, laat gij haar binnen?

(Micheline af naar hall. Karel wil Robert blinddoeken)

ROBERT: Wat gaat gij doen...?

KAREL: U blinddoeken!

ROBERT: Waarom?

KAREL: Dan is de verrassing eens zo groot.

ROBERT: Moet gij genen handdoek over die kooi van uwen Achiël hangen?

KAREL: Waarom?

ROBERT: Tegen dat ik vieze dingen ga doen met die Annemie!

KAREL: Zèg, wat zijt gij allemaal van plan...?

(Robert is ondertussen geblinddoekt. Micheline laat Annemie binnen. De vrouw ziet er belabberd uit met haar sterke bril, rosse haar, rotte tanden en kleren navenant, kauwgom in haar mond en met een belachelijk handtasje)

KAREL: (gespeeld ad Annemie) Amaai, die ziet er goed uit! Ik word al geprikkeld!

ROBERT: Héla, die komt voor mij hé...!

MICHELINE: (stil in Karel z'n oor) Waar hebt ge die gevonden? In de vuilkar...?

KAREL: (stil) Psssst...! Het water moet in zijne mond komen!

MICHELINE: Met zoiets...?

ANNEMIE: Ne goeiendag allemaal.

KAREL: Heeft ze geen prachtige stem, Robert?

ANNEMIE: (enthousiast) Wie is de gelukkige...? (zet zich in de sofa)

ROBERT: (geestdriftig) Ikke...! Zèg, mag mijnen blinddoek nog niet af? 't Zweet staat al in mijn handen!

KAREL: (gespeeld) Robert, 't is een bloemeke van een vrouw. Echt iets om uw vingers van af te likken. Maar ze kost wel 2.000 frank per uur!

ROBERT: Da's niet erg. Ze mag me zelfs 10.000 frank kosten! Doe nu mijnen blinddoek maar af. Seffens ontplof ik nog...!

KAREL: (tot Micheline) Hij is precies al warmgelopen! (tot Robert) Zoudt ge haar aankunnen, Robert?

ROBERT: Nee zeker, ne geprikkelde Robert is er twee waard! (laat een driftig vreugdekreetje) Jipiéééé...! (slaat met de vuisten op z'n borst)

(Karel doet Robert z'n blinddoek af, maar die schrikt zich te pletter als hij Annemie aanschouwt en zoekt dan steun bij Micheline)

ROBERT: Is dat een bloem...? Die is al verwelkt! Ze hebben de bloem uitgetrokken

en het onkruid laten staan...! (tot Karel) Was er echt niks beters te vinden?
 KAREL: Is 't weer niet goed? Wat wilt gij eigenlijk?
 ROBERT: Hang toch maar nen doek over uwen Achiel z'n kooi. Seffens pakt 'm nog ne schrik!
 MICHELINE: (vanop afstand) Robert, leg 't zo niet uit en begin er aan!
 ROBERT: (tot Micheline) Gij blijft hier toch niet zitten...?
 MICHELINE: Jawel.
 ROBERT: (tot Karel) En gij...?
 KAREL: Den butler komt er ook bijzitten..., maar hij zal zijne mond houden. Of hebt ge liever dat den tuinman er komt bijzitten? (verandert van personage)
 ROBERT: Ik wil genen tuinman en genen butler die op mijn vingers zitten te kijken...!
 KAREL: Met uw vingers alleen komt ge 'r niet, hé Robert! En zorg dat ge mij niet prikkelt hé!
 ROBERT: Ik zal seffens eens met mijn vuist tegen uw neus prikkelen!
 KAREL: (voelt aan zijn hart) Ha... ha... ha...
 MICHELINE: Wat krijgt die nu...?
 ROBERT: Aan z'n hart!

(Robert en Micheline ontfermen zich haastig over Karel maar dan...)

KAREL: (vervolgt) Ha... ha... hatsjie...! (niest)
 ROBERT: (nors) Onnozelaar...!
 KAREL: Wilt ge er nu eens eindelijk aan beginnen? Straks zitten we terug in de zomer en dan staat ge daar nog te treuzelen.
 ROBERT: Wat moet ik doen...?
 KAREL: In de sofa gaan zitten!

(Robert zet zich in de andere sofa tegenover Annemie)

KAREL: Nee, naast Annemie...!

(Robert zet zich naast Annemie in de sofa. Karel en Micheline zetten zich afwachtend aan tafel)

ANNEMIE: 't Is hier wel warm hé. (trekt haar jas uit)
 KAREL: Hebt gij 't ook niet warm, Robert?

(Karel pusht Robert mimisch. Net als Robert aan Annemie een voorzichtig wangkusje wil geven rinkelt haar gsm. Ze neemt op)

ANNEMIE: Hallo...? (stil gesprek)
 ROBERT: (veert uit de zetel, dan stil tot Karel) Zèg, die wil ik niet zenne! Ik kan haar beter betoveren in ne kikker dan is ze schoner als nu!
 KAREL: Een vrouw is toch een vrouw zeker! En anders trekt ge maar ne zak over hare kop!
 ROBERT: Gij had ons Micheline om van te snoepen! Wat ge mij hier voorschotelt dat wil genen enkele vent! Nog niet gratis!
 ANNEMIE: (haakt in) Sorry mensen, de tijd is om. Ik moet naar ne volgende klant.

(tot Karel) Maar ik wil eerst betaald worden.

KAREL: Kunt gij voorschieten, Robert?

ROBERT: Dat ook nog. (betaalt haar)

ANNEMIE: Merci. En hopelijk hebt ge volgende keer meer succes. (draait speels aan Robert z'n neus en gaat er dan vandoor)

ROBERT: (ietwat teleurgesteld) Weeral niks...!

MICHELINE: Ge moogt niet zo kieskeurig zijn, Robert.

ROBERT: Waarom niet?

MICHELINE: Ik was dat ook niet tijdens mijn slipperke met Karel!

KAREL: Amaai merci.

(De telefoon rinkelt. Micheline neemt op)

MICHELINE: (geeft hoorn aan Karel) 't Is voor u!

KAREL: Wie is 't?

MICHELINE: Uw vrouw!

KAREL: Mijn vrouw...? (door hoorn) Ja, daar spreekt ge mee. - - - Nee, ik wil niet! (haakt prompt in, dan tot Robert en Micheline) Ze wil dat ik terug naar huis kom! En daar denk ik nog niet aan!

(Robert zal onder volgende dialoog de ogen sluiten en in slaap vallen)

ROBERT: (laat zich met een zucht in de sofa vallen) Ge gaat me toch niet vertellen dat ge hier nog een week blijft...?

KAREL: Waarom niet? Ik heb 't hier nu goed.

MICHELINE: Gaan we nog andere kandidaten laten komen voor Robert?

KAREL: Daar zit niks anders op.

MICHELINE: Robert is wel een moeilijk geval hé.

KAREL: Hij moet een beetje water bij de wijn doen. Hoe kunt ge nu èn een rijke, èn een schoon, èn een slimme vrouw vinden? Die bestaan er niet zenne! Als ik met zo'n ingesteldheid aan mijnen dagelijkse ronde begin, dan ben ik iedere dag twee uur vroeger thuis!

MICHELINE: Wat wilt ge eigenlijk, Robert? (geen antwoord) Robert...? Robert...? (tot Karel) Slaapt die?

KAREL: (monstert hem van dichtbij) Ja, gelijk nen os!

MICHELINE: Hoe kan dat...?

KAREL: (biecht op) Eigenlijk is dat mijn schuld! Ik heb per vergissing een slaappilleke in dat glas water gedaan!

MICHELINE: Waarom?

KAREL: Toen ik 't in de gaten kreeg had hij 't al in z'n kas geslagen.

MICHELINE: Alles loopt hier verkeerd! Ik had Robert nog beter kunnen laten vertrekken met zijn valies toen hij ons betrapte.

(Micheline zet de TV aan, haalt het lappen deken uit de kist en kruipt naast Robert in de sofa met het deken over hun lichaam)

KAREL: (op zijn sokken) Michelineke...?

MICHELINE: Ja Karel.

KAREL: Mag ik bij u onder het deken?

MICHELINE: Allé, 't is goed voor ene keer.

(Karel dempt het hoofdlicht, steekt het lampekapje aan en kruipt bij onder het deken. Micheline ligt in het midden)

KAREL: Gezellig hé zo samen dicht bijeen onder één deken. (ad TV-beeld) Da's wel genen gewone film hé. (komt plots overeind) Amaai die heeft joekels...! Daar kunt ge in de winter op schansspringen! Ik word geprikkeld door die beelden, Micheline!

MICHELINE: Gij zijt maar ne zwakkeling hé.

KAREL: (begint met zijn hand onder het deken te friemelen richting Micheline) Wat is dat hier...?

MICHELINE: Dat zijn mijn borstjes!

KAREL: En wat is dat hier...?

MICHELINE: Dat is het kotteke van mijnen navel.

KAREL: (dan met verbaasde blik) En wat is dat hier...?

ROBERT: (komt plots overeind) Dat is mijn hand en die blijft daar zitten tot morgenvroeg...!

VIJFDE BEDRIJF**VOLGENDE DAG - NAMIDDAG**

(Robert blinkt zijn koersfiets op. Hij neuriet opgewekt. Karel komt binnen langs de hall. Hij draagt de kleren van Robert. Ze passen niet - aanpassen aan de musculatuur van Robert)

KAREL: Ik heb de vuilbakken op de stoep gezet.

ROBERT: Voor kost en inwonen moogt ge al iets doen hé!

KAREL: (keurt het reinigingsproduct en ruikt eraan) Da's weeral iets dat in reklaam stond zeker?

ROBERT: Waarom?

KAREL: Mijnen Achiel kan niet tegen die stank!

ROBERT: Och manneke, mij krijgen ze vandaag niet meer kwaad. (poets verder en zingt) Mooi, 't leven is mooi...

KAREL: Gij zijt zo goed gezind?

ROBERT: (met brede smile) Robert is in zijn nopjes...!

KAREL: (imiteert met dezelfde stem) Waarom is Robert in z'n nopjes...?

ROBERT: Ziet gij niks aan mij?

KAREL: Nee.

ROBERT: (trots) Robert is vreemd geweest!

KAREL: 't Is niet waar! Waar gaan we dat schrijven!

ROBERT: Jawel. Bonnie staat op mijne palmares. Deze voormiddag is 't gebeurd!

KAREL: En hare Jaak?

ROBERT: Die zit voor een tijdje in den amigo!

KAREL: Proficiat. Weet Micheline het al?

ROBERT: Nee, en ik zal 't haar ook niet vertellen.

KAREL: Waarom niet?

ROBERT: Dan kan ik nog eens gaan...!

KAREL: Maar gij bedriegt uw Micheline!

ROBERT: En zij mij niet, of wat?

KAREL: Dan zal ik 't haar wel vertellen!

ROBERT: Durf niet, hé kereltje!

(Micheline op van keuken)

KAREL: Micheline...?

ROBERT: (neemt veiligheidshalve het woord over) Karel heeft honger, zegt 'm.

MICHELINE: Dan zal 'm nog efkes moeten wachten want 't is nog maar half vier.
(als haar blik op de niet passende kleren van Karel valt) Uw kleren passen toch niet goed hé!

ROBERT: (indien te klein) Nee, hij heeft er precies mee onder den trein gezeten!
(indien te groot) Nee, hij leeft op grote voet.

MICHELINE: Dan moet 'm met mij maar efkes meegaan naar de naaikamer.

ROBERT: Waarom?

MICHELINE: Ik regel dat in ne wip.

ROBERT: Gij met die pipo in de naaikamer...? Niks van...!

(Deurbel rinkelt)

ROBERT: (tot Karel) Doe eens open!

KAREL: Nee.

ROBERT: Waarom niet?

KAREL: Daar word ik niet voor betaald! En dat verkleden werkt ook op mijn zenuwen. Ik ben fakteur en ik wil laten zien dat ik fakteur ben!

ROBERT: Oh, gaat meneer plots moeilijk doen?

(Robert fluistert iets in het oor van Micheline. Het is duidelijk merkbaar aan hun mimiek dat Robert en Micheline iets van plan zijn onder volgende repliek)

KAREL: Ja. Ik wil mezelf zijn. Sommige mensen schamen zich omdat ze nen onderbetaalde job hebben. Wel, ik schaam me niet. Karel Kanon is fier omdat 'm fakteur is! Als er geen fakteurs waren dan lag heel onze economie plat!

ROBERT: Als sluiswachter moet ik ook door weer en wind om het sas telkens open en dicht te draaien als er een schip voorbij komt gevaren.

KAREL: Gij kunt u tussendoor al eens verwarmen.

ROBERT: Gij ook! Dat kon ik wel zien toen dat ge hier met ons Micheline in 't bed kroop!

(Deurbel rinkelt enkele keren nerveus)

KAREL: Ze bellen nog steeds aan de deur!

ROBERT: Laat ze maar bellen!

KAREL: Doet ge niet open?

ROBERT: Ikke niet! Micheline, doe gij eens open!

(Maar Micheline gooit het deksel van de houten kist open en Robert duwt Karel in de kist. De kist wordt gesloten en Robert gaat op de kist zitten)

ROBERT: Eindelijk! Hij zit erin...!

(Micheline laat Rosette binnen)

ROSETTE: Is mijn nieuw kleed al gereed?

MICHELINE: Ja, ik zal 't eens gaan halen in de naaikamer. (af langs trap)

(Vervelende pauze. Robert dreigt in de problemen te raken als Karel het deksel van de kist omhoog wil duwen)

ROSETTE: Wat doet gij daar op die kist?

ROBERT: Zomaar te zitten.

(Er wordt geniesd in de houten kist. Robert veinst dat hij de dader is en gebruikt z'n zakdoek)

ROSETTE: Een valling gepakt...?

ROBERT: Ja.

(Er wordt langs de binnenkant op het deksel van de kist geklopt)

ROSETTE: 't Is precies méér dan een valling alleen?

ROBERT: Ja, 't zit in mijn benen ook. Soms schieten er plots van die pijscheuten in mijn lijf en dan krijgen mijn benen stuiptrekkingen. Kijk maar eens...! (slaat met z'n benen tegen de kist)

ROSETTE: Hebt ge ons Nelleke nog niet gezien?

ROBERT: Zou uw Nelleke niet op zoek zijn naar ne vrijer?

ROSETTE: Zoiets doet mijn Nelleke niet.

ROBERT: (stil bij zichzelf) Dat dacht ik van MIJN Nelleke ook, maar ze zat met de fakteur in 't bed!

ROSETTE: Zèg, die fakteur is vandaag weeral niet geweest.

ROBERT: Gij verwacht nen belangrijke brief zeker?

ROSETTE: Nee. Waarom?

ROBERT: Waarom wilt gij dan dat Karel Kanon per se bij u langskomt?

KAREL: (plots OFF vanuit de kist) Miauw...! Miauw...!

ROSETTE: Pssst...! Dat was ons Nelleke...! Dat kwam uit die kist...!

ROBERT: Och, dat droomt ge maar.

ROSETTE: Wat was dat gemiauw dan...?

ROBERT: Dat zijn mijn stembanden die piepen met die valling.

ROSETTE: Wat zit er dan in die kist?

ROBERT: Och niks!

ROSETTE: Ge hebt ons Nelleke toch niet opgesloten in die kist?

ROBERT: Allé Rosette, denkt ge nu echt dat ik niks beters te doen heb?

ROSETTE: Mag ik dan eens in die kist kijken?

ROBERT: Nee! Die kist is leeg en die blijft leeg!

ROSETTE: (roept op haar kat) Nelleke...? Nelleke...?

KAREL: (opnieuw OFF vanuit de kist) Miauw...! Miauw...!

ROSETTE: Ik ben er zeker van dat ons Nelleke in die kist zit!

ROBERT: En ik ben zeker van niet!

(De telefoon rinkelt. Robert blijft op de kist zitten)

ROSETTE: Uwen telefoon rinkelt.

ROBERT: Ja, dat hoor ik ook wel.

ROSETTE: Moet gij niet opnemen?

ROBERT: Nee, ik heb vandaag geen goesting.

ROSETTE: (ad telefoon) Hij blijft maar rinkelen.

ROBERT: Een schoon geluid hé. Ring ring... ring ring...

ROSETTE: Wil IK opnemen...?

ROBERT: Nee, gij moet daar afblijven!

(Als Rosette de hoorn toch wil opnemen wil Robert haar dat beletten. Hij veert van de kist, maar daar maakt Rosette gebruik van om de kist te openen)

KAREL: (laat haar schrikken, schreeuwt luid) Miauw...!!

ROSETTE: (onthutst) Karel Kanon...? Wat doet gij hier...?

KAREL: (kruipt uit de kist) Ik kom mijne vogel laten zien!

ROSETTE: Moet gij niet gaan werken?

KAREL: Nee, ik heb een week verlof genomen.

ROSETTE: Waar blijft uwe vervanger dan?

KAREL: Hebben ze dat weer niet doorgegeven op den bureau?

ROSETTE: Ik mis dat dagelijks klapke met u. En ik wil mijn abonnement vernieuwen.

(Karel legt haar het zwijgen op)

ROSETTE: (tot Robert) En waar zit die Zweedse schooljongen?

ROBERT: Die is al terug naar huis.

KAREL: Ja, hij had teveel last met zijn Zweeds!

(Micheline op langs trap met ingepakt kleed van Rosette)

MICHELINE: Voilà Rosette, ik hoop dat 't zal passen.

ROSETTE: Wat doet Karel Kanon hier?

MICHELINE: Och, die springt maar eens binnen.

ROSETTE: Waarom springt die bij mij ook eens niet binnen?

ROBERT: Rosette, kunt ge ons nu efkes alleen laten? We hebben hier nog 't een en 't ander te bespreken.

MICHELINE: Ik zal u wel buiten laten.

ROSETTE: (troosteloos) Maar nu heb ik mijn Nelleke nog niet terug.

KAREL: 't Is kattentijd. Wie weet, waar zit dat beest?

ROSETTE: Ik WIL en ik ZAL ons Nelleke terugvinden al moet ik heel de straat aflopen!

KAREL: Toen ik gisteravond buitenkwam stoven er zes katers en één kat weg. Ge moet niet vragen hoe die hun gangen gaan. Die van hierboven had van mij beter ne kater gemaakt in plaats van ne fakteur dan kon ik meefeesten.

ROSETTE: Ons Nelleke was er toch niet bij, ocharme?

KAREL: Nee, die zit wel in andere oorden.

ROSETTE: Hoe wete gij dat...?

KAREL: Ik denk dat maar.

ROSETTE: (met achterdochtige blik) Gij weet er meer van hé...!

(Micheline met Rosette af langs hall)

ROBERT: (tot Karel) Zijt gij met die Rosette ook al eens uit den bocht gegaan...?

KAREL: Blijkbaar wel. Maar toen moet ik wel héél zat geweest zijn.

(Micheline op van hall onder volgend gesprek)

KAREL: Hoe was dat slipperke met Bonnie?

ROBERT: Voor herhaling vatbaar.

KAREL: En hoe voelt ge u nu?

ROBERT: Opgelucht, en weer nen echte vent!

KAREL: (schudt hem de hand) Welkom bij de club van de ontrouwe venten.

MICHELINE: Wat hoor ik daar...?

KAREL: Uwe vent is vreemd geweest, Micheline.

MICHELINE: Oh ja? En waarom mag ik dat niet weten?

ROBERT: Dat moest een verrassing blijven.

MICHELINE: Wie was de gelukkige?

ROBERT: Bonnie.

KAREL: Het blijft dan toch in de familie.

MICHELINE: (tot Karel) Kunt gij ons nu efkes alleen laten? Ik heb iets te bespreken met Robert!

KAREL: Waar moet ik naartoe?

MICHELINE: Da's eender, al gaat ge efkes met uwe vogel spelen.

(Karel af naar keuken)

ROBERT: Wat hebben wij te bespreken, Micheline?

(Karel weer op van keuken)

KAREL: Zèg, in de keuken is ook niet veel te beleven zenne.

MICHELINE: Okee, ge moogt hierblijven...

ROBERT: (vervolgt) ...maar ge moet zwijgen als wij klappen.

KAREL: (belooft) Gelijk nen dooie.

MICHELINE: (tot Robert) Wel euh, ik...

KAREL: (onderbreekt) Mag ik eerst eens rap telefoneren?

ROBERT: Naar wie?

KAREL: Naar mijn vrouw. (draait een nummer) 't Is met mij hier. Kunt gij mij onmiddellijk komen halen? - - - In de Vijverstraat nummer 101.

ROBERT: (verbetert) 105...!

KAREL: (door hoorn) Nee, 't is 105...! Tot seffens. (haakt in)

MICHELINE: Wat krijgen we nu...?

ROBERT: Zijt ge 't beu hier?

KAREL: (ontwijkt onderwerp) Begin maar te klappen. Ik zal wel meeluisteren... (vervolgt) ...èn zwijgen!

MICHELINE: (tot Robert) Dus de stand is nu gelijk?

ROBERT: Ja, één - één!

MICHELINE: Zijt ge wel zeker?

ROBERT: Jaja. (op z'n sokken) Allé, eigenlijk niet...!

MICHELINE: Hoe...?

ROBERT: (biecht op) Nee, de stand is eigenlijk... twee - één, in mijn voordeel!

MICHELINE: Wat zegt gij nu...?

ROBERT: Ja, ik heb een vijftal jaren geleden nog eens een schipperin ingepalmd. Zij was wel dik en lelijk maar...

MICHELINE: (onderbreekt) Dat doet er niet toe!

ROBERT: Ik kon er ook niet aan doen, Micheline. 't Was gebeurd voor ik 't wist!

MICHELINE: Och, da's niet zo erg...

ROBERT: Merci Micheline, omdat ge mij begrijpt.

MICHELINE: De faktor was bij mij namelijk ook niet den eerste...!

ROBERT: (valt uit de lucht) Hoe...?

MICHELINE: Nee, de melkboer was eerst!

ROBERT: Ja, dan staan we nog even ver hé. Dan is de stand twee - twee!

MICHELINE: (bekent voorzichtig) Neenee, eigenlijk niet.

ROBERT: Waarom niet?

MICHELINE: In feite is de stand drie - twee voor mij...!

ROBERT: Micheline, gij kunt niet goed tellen zeker! (telt op z'n vingers) De fakteur, de melkboer...

MICHELINE: (vervolgt) ...en de loodgieter heeft hier een paar maanden geleden ook nog eens zijn examen afgelegd...!

ROBERT: De loodgieter dus...? Amaai merci!

MICHELINE: 't Was wel niet echt plezant omdat 'm vuile handen had maar...

ROBERT: (onderbreekt) Drie - twee voor u dus...?

MICHELINE: Ja.

ROBERT: Dan zullen we er maar drie - drie van maken. In 't begin dat wij getrouwd waren werd ik nog eens verleid door de vrouw van ne collega op een drinkfeest. Het duurde wel efkes omdat ze poepeloerezat was, maar...

MICHELINE: (onderbreekt) Dat moet ik allemaal niet weten!

KAREL: (mengt zich in het gesprek) Dan is de stand nu drie - drie hé! (staat recht) Ik ga inpakken.

ROB: Jamaar, ge moogt mijn kleren aanhouden.

KAREL: Waar liggen MIJN kleren, Micheline?

MICHELINE: In de wasplaats.

(Karel af langs keuken. Robert ontfermt zich over de vogelkooi. Er wordt aan de deur gebeld. Micheline af langs hall)

ROBERT: (tot vogel) En wat zegt gij nog tegen Robert? Dag Robert...! Dag Robert...!

(Plots begint de vogel angstaanjagend te zingen. Robert raakt even in paniek)

ROBERT: Zwijg...! Stuk ongedierte...! Gij maakt al zoveel lawaai als uwen baas!

(Karel komt met z'n kleren binnen langs de keuken)

KAREL: Wat hebt gij tegen mijnen Achiel gezegd?

ROBERT: Niks, alleen "dag Achieleke"...!

KAREL: Moet ik dat geloven?

ROBERT: Laat 'm dan nu maar eens zwijgen.

KAREL: (tot vogel) Achiel, zwijg of ik zet u in den hoek!

(De vogel zwijgt plots. Micheline laat Bonnie binnen)

MICHELINE: (tot Bonnie) Ge komt toch niet voor Robert, hoop ik?

BONNIE: Nee, voor Karel Kanon.

KAREL: Voor mij...?

BONNIE: Ja, ik wil ook een abonnement nu Jaak in de cel zit!

ROBERT: (verwonderd) Abonnement...? Welk abonnement...? Waarover hebt gij

't? (als Karel er stiekem vandoor wil gaan met de vogelkooi) Héla, waar gaat gij naartoe...?

KAREL: Mijne vogel efkes uitlaten.

ROBERT: Hierblijven gij...! En uitleggen wat hier allemaal gaande is...!

BONNIE: (tot Karel) Ik wil het abonnement: tien beurten betalen en de elfde beurt gratis...!

ROBERT: Dat begrijp ik niet goed.

KAREL: Dat is ook niet te begrijpen door ne gewone mens.

ROBERT: Kan er mij eens iemand uitleggen wat hier gaande is?

BONNIE: Alle vrouwen uit de Vijverstraat hebben een abonnement bij Karel Kanon!

ROBERT: Wat voor een abonnement...?

BONNIE: Wel, om Karel Kanon in 't bed te krijgen!

ROBERT: (staat perplex) Watte...?

KAREL: Ik heb 't niet gemakkelijk als fakteur zenne...!

BONNIE: Zelfs uw buurvrouw Rosette!

ROBERT: Gij toch ook niet, Micheline?

MICHELINE: (bekent nederig) Ja. Maar ik heb aan m'n abonnement niet veel plezier beleefd! Bij de eerste beurt werd ik al door u betrap!

ROBERT: (tot Karel) Dan vind ik wel dat Karel Kanon u dat abonnement moet terugbetalen hé!

(Deurbel rinkelt. Micheline laat Annemie binnen. Zij gaat in de sofa zitten)

ROBERT: (tot Karel) Wat komt dat scharminkel hier weer doen?

MICHELINE: Heeft er iemand Annemie voor den tweede keer laten komen?

ROBERT: Ikke niet!

MICHELINE: Ik ook niet.

(Alle blikken naar Karel)

KAREL: Ikke wel...!

ROBERT: Waarom...? Het lukte nog niet bij den eerste keer waarom haar dan nog nen tweede keer uitnodigen? Maar deze keer betaal ik haar niet, zeker weten!

KAREL: Dat hoeft ook niet. Annemie is mijn vrouw...!

ROBERT: (aan de grond genageld) Watte...?

MICHELINE: Is dat echt?

KAREL: Spijtig genoeg wel.

ROBERT: Innige deelneming! (omhelst Karel gemeend) Als ik zo'n vrouw had dan zou ik ook elke dag in 't café blijven hangen en tussendoor wat abonnementen uitdelen. Ik deed zelfs nog iets van mijne prijs af!

(Annemie wipt uit de sofa)

ANNEMIE: (neemt per vergissing Robert bij de arm) Kom Karel, we zijn weg!

ROBERT: (reageert snel) Neenee, dåt is Karel daar...!

BONNIE: (tot Karel) En mijn abonnement dan...?

KAREL: Ik geef 't op.

ROBERT: Dan zal IK uw firma wel overnemen.

MICHELINE: (geeft Robert een por in de zij) Gij neemt just niks over!

KAREL: (met vogelkooi in de hand) Merci voor 't logement hé.

ROBERT: Maar ik begrijp uw bedoelingen niet?

KAREL: (geeft onderdanig toe) De afspraak was dat ons Annemie en ik u gingen chanteren, maar ik had zoveel medelijden met u dat ik dat niet zag zitten.

ANNEMIE: (bazig) Karel, komt er nog iets van of hoe zit dat...?

KAREL: Ja Annemie, en kwettert zo niet! Seffens valt uw gebit nog uit! (geeft vogelkooi aan Annemie) Zet mijnen Achiel al maar in den auto. Maar pas een beetje op hé!

(Annemie af met de vogelkooi)

KAREL: Ik ga mijn ontslag indienen als fakteur.

BONNIE: Waarom?

KAREL: Overal waar ik kom word ik geprikkeld!

MICHELINE: En dan...?

KAREL: Naar 't schijnt heeft elke vent in z'n leven maar ene emmer marchandise. En als ik niet oppas dan val ik droog eer we een half jaar verder zijn!

ROBERT: Hoe wete gij dat?

KAREL: Omdat ik den bodem al zie, tiens!

(De deurbel rinkelt)

KAREL: Ik zal wel opendoen. Ik ga toch door. (af langs hall)

ROBERT: (legt zijn arm om de schouders van Micheline) Kom hier mijne chou.

BONNIE: En wat moet ik nu doen...?

ROBERT: Hopen dat de vliegende sigaar eens langskomt hé!

(Karel komt terug binnen gevolgd door Rosette die de zwarte pels van haar kat dreigend voor zijn gezicht houdt)

ROSETTE: Wat is dat...? (luider) Ik vraag wat dat is...!

KAREL: (stotterend) Ne ka-kaka-kattepels.

ROSETTE: Van wie...?

KAREL: Van uw Ne-nene-nelleke.

ROSETTE: Ja, maar mijn Nelleke zit er niet meer in!

ROBERT: (gespeeld) Da's spijtig hé.

ROSETTE: Wat doet dat ding in UWE vuilbak...? (luider) Heu...?

KAREL: Ik kon er echt niks aan doen. Uw Nelleke was in de microgolf gekropen!

ROSETTE: Gekropen...? Gij zelf erin gestoken, ja...!

ROBERT: Als ge wilt ambras maken kunt ge buitengaan hé maar hier niet!

ROSETTE: (stroopt haar mouwen op) Dan zullen we dat buiten wel eens gaan regelen! (kom stukske fakteur...! (sleurt Karel mee naar buiten)

ROBERT: (sluit de deur, zucht) Oef..., daar zijn we ook weeral vanaf.

BONNIE: Zèg, we zijn wel de verjaardag van ons ma vergeten hé!

MICHELINE: En we hebben we nog gene cadeau!

ROBERT: Ik stel voor dat we haar een abonnement van Karel Kanon cadeau doen.

BONNIE: Allé Robert, dat mens is 65 jaar!

ROBERT: Dan kopen we voor haar ne parkiet gelijk den Achiel!

(De deurbel rinkelt)

ROBERT: Allé, wat nu nog...?

(Micheline laat Karel Kanon binnen. Hij heeft een blauw oog)

KAREL: (met trillende onderlip) Wilt ge nu eens iets weten...?

ROBERT: Ge zijt weer geprikkeld zeker....?

KAREL: Nee. Rosette heeft mijne vogel zijne kop uitgetrokken!

ROBERT: (geestdriftig) Hoera...! De venten van de Vijverstraat kunnen weer op hun twee oren slapen...!!

DOEK